Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
(108)
42
JOI, 16 OCTOMBRIE, 1969, ANUL III

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

În acest număr:

- REGULAMENTUL NOII EDIȚII A CONCURSULUI MINITEHNICUS
- INDIA
- CARUL CU FOC!

801

CARATELE NEPIERITOARE ALE BRĂȚĂRII DE AUR

Meseria e brățară de aur, *așa spune pe bună dreptate o veche zicală românească. Îi privim cu respect și cu admirație pe oamenii care sînt ași ai meseriei. Iar în zilele noastre de mare efervescență creatoare, rezultatele muncii lor se concretizează în marile edificii socialiste ale patriei, cu străluciri nepieritoare. Fără îndoială, o imagine impunătoare a acestei munci ne-o oferă grandioasele harpe ale rețelelor de înaltă tensiune, pe strunele cărora vibrează forța a milioane de cai putere. Siluetele albe,ce-și poartă prin văzduh păienjenișul de fire întretăindu-se pe tărîmuri adesea greu accesibile, ne duc în pragul altor împliniri nu mai puțin grandioase ale socialismului, ale constructorilor, sus, la marea de peste 40 de kilometri a Bicazului și la edificiile altor douăsprezece hidrocentrale ridicate pe acest meleag, în cetatea de lumină de la Iernut și Fîntînele și în cealaltă mare cetate ridicată pe Argeș, în vecinătatea celor mai înalte piscuri ale țării, Negoiul și Moldoveanu.*

Amintesc de aceste aspecte nu numai fiindcă reprezintă o realitate ce se impune din primul moment (azi producem în două săptămîni întreagă energie electrică a României anului 1938, iar la finele lui 1975, aceeași energie numai în șapte zile!) ci fiindcă ele vin în legătură directă cu alte aspecte ale înnoirilor săvîrșite pe plaiurile Mioriței și fiindcă, în realizarea lor, au concurat și concurează cele mai diverse și numeroase meserii. De la excavatoristul ce ridică prima cupă de pămînt pînă la calculatori și electroniști de mare specialitate.

Asemenea construcții și altele, care se ridică la noi peste tot, cer cadre bine pregătite, cu o înaltă calificare, cunoștințe multe și complexe.

Cer brățara de aur a meseriei. Dar cînd ne putem făuri această brățară? După cum se vede și din fotografiile noastre — acest lucru trebuie făcut din cei mai tineri ani ai vieții. Din anii de școală. Prilejuri? Orele de curs, numeroasele cercuri de la casele pionierilor; ceea ce fac cu deplină dăruire și copiii pe care îi vedeți în imaginile noastre, fie că activează la un cerc de aeromodelism, radio și telecomunicații sau într-o stație experimentală a micilor naturaliști.

Ei, și toți ceilalți, se pregătesc de pe acum pentru viitoarea profesie de constructor, inginer sau medic. Se pregătesc să dobîndească acea minunată brățară de aur, *înnobilată azi cu sensuri bogate, cu care se vor prezenta în uzină, la catedră sau pe mari șantiere, acolo unde va fi nevoie de capacitatea lor creatoare.*

Al. Dinu IFRIM

A SOSIT RACHETA!

Cea mai tînără publicație pentru voi, dragi copii, «Racheta cutezătorilor» editată de revista «Cutezătorii» s-a bucurat de o largă simpatie încă de la apariția primelor numere.

Obiectivul nostru fotografic a surprins momentul în care difuzorul de presă este pur și simplu asaltat de cititori.

A sosit Racheta!

E suficient ca această veste să se răspîndească în cartier ca scene, întocmai celei din fotografie, să poată fi văzute în satele și orașele țării.

Start în cea de a treia ediție a concursului

MINITEHNICUS

REGULAMENTUL

Capitolul I—ORGANIZAREA ȘI DESFĂȘURAREA CONCURSULUI.

Art. 1. — La concurs pot participa pionieri și școlari din clasele V—VIII, cu lucrări executate individual sau în colectiv, cu mijloace proprii sau la casele pionierilor, în cercurile tehnice din școli etc.

Art. 2.— Se admite, de asemenea, participarea la expozițiile organizate pentru finalizarea concursului, în afară de concurs, a foștilor minitehnicieni (actualmente absolvenți ai clasei a VIII a) care doresc aceasta. Lucrările lor vor fi trimise direct redacției «Cutezătorii».

Art. 3. — Concursul se desfășoară în cadrul a trei secții:

— Secția A: lucrări din domeniul electrotehnicii, electronicii, radiotehnicii, automatizării, ciberneticii;

— Secția B: lucrări din domeniul aero, navo, racheto și automodelelor acționate electric, cu motoare cu explozie, motoare rachetă.

— Secția C: lucrări (cu utilitate practică) care se dovedesc a fi adaptări originale, inovații sau invenții din orice sferă a construcțiilor tehnice precum și jucării mecanice. **O construcție intra ın concurs numai cu condiția să funcționeze.**

Art. 4.— În afara laturii practice, concursul prevede două manifestări teoretice, și anume:

a) **Expunerea.** Cîștigătorii «Marilor premii» și concurenții ale căror lucrări au fost premiate și care suscită interesul juriului își vor susține lucrarea în fața acestuia.

b) **Sesiunile «Clubului Minitehnicus-Cutezătorii».** Acestea vor avea loc în fiecare an, după concurs, în cadrul taberei speciale și vor consta din prezentarea de referate, în prezența unor cadre de specialitate, și din discuții, schimburi de experiență, organizate pe secții (A, B și C),

Art. 5. — Concursul «Minitehnicus» este permanent. El se desfășoară pe tot parcursul anului școlar, potrivit calendarului anual de activități al Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Art. 6. — Instrumentul propagandistic al concursului îl constituie revistele «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor». Forma de organizare a micilor

(continuare în pag. 4)

REZULTATELE CONCURSULUI „ROZETELE CUTEZĂTORII“

În ordinea punctelor acumulate de participanții la acest concurs, juriul atribuie următoarele premii:

Premiul I: ȘTEFAN TIȚĂ, Cîmpulung Moldovenesc — care a totalizat 62 de puncte — un magnetofon.

Premiul II: MIHAI CIPU, com. Marginea, jud. Timiș — care a totalizat 50 de puncte — o bicicletă «Tohani».

Premiul III: MIRCEA PLÎNGĂU, Pitești — care a totalizat 44 de puncte — un ceas de mînă marca «Pobeda».

Mențiuni

Se acordă cinci mențiuni (echipament sportiv) următorilor participanți: **DĂNUȚ DORU DAN** — Oradea, **NICOLESCU I. DRAGOȘ** — com. Dărmănești — Argeș, **MARIUS CĂLINESCU** — București, **VASILE CABURGAN** — Galați, **PETRU MAGHEȚ** — Secoșu Mare — Timiș.

Se mai acordă 10 abonamente anuale la revista «Cutezătorii» următorilor: **NICUȘOR TUTILĂ** — Cluj, **SORIN ROSENTZWEIG** — Iași, **HORNET ALECU** — Ciorăști-Vrancea, **VAKA MARIA SOLWEIG** — Timișoara, **MARCELA MAREȘ** — Brașov, **GHEORGHE SAVA** — Brăila, **MIHAI ȘERBAN** — Gherla, **DANIELA STANCIU LUMINIȚA** — Bălănești-Buzău, **FLORIN CLONARU** — București, și un abonament pentru **ȘCOALA GENERALĂ DIN LABOȘINȚ,** județul Arad.

Toamnă de aur

Toamnă bogată, toamnă de aur. Roadele ei ne duc neapărat cu gîndul la cei ce muncesc pe ogoare, la făuritorii de belșug. L-am rugat pe colaboratorul nostru D. TĂRNĂUCEANU, prezent pe locurile de unde izvorăsc bucuriile materiale ale toamnei, să extragă din carnetul său de reporter, cîteva locuri și fapte care i-au rămas mai adînc întipărite în suflet.

Sîntem la Cooperativa agricolă de producție din satul Bîrza, județul Dolj. Aici se scoate porumbul din... apă! E un fel de a spune. Președintele acestei unități, tovarășul *Achim Crăciun*, ne dă cuvenitele explicații:

— Întîi am construit un stăvilar apoi, cu ajutorul specialiștilor și beneficiind de creditele acordate de stat, am amenajat acest sistem de irigație pentru o suprafață de 700 hectare. Apa e ridicată la o înălțime de 54 de metri, fiind apoi dirijată spre lanurile cooperativei. Lucrarea a cerut eforturi susținute și fonduri importante: aproape 3,5 milioane lei. Numai uniți în cooperativă și beneficiind de ajutorul statului am izbutit s-o realizăm. Lucrări asemănătoare se fac de fapt pe tot cuprinsul țării, urmînd ca în 1975 — așa după cum se prevede în Directivele aprobate de cel de-al X-lea Congres al partidului — suprafața irigată să ajungă la 2,2—2,5 milioane hectare.

Urcăm din nou în mașina noastră și străbatem Bărăganul. Zăbovim cîteva ceasuri în județul Ialomița, județ în care peste șase ani — așa după cum ne declară tovarășul *Marin Vasile*, președintele Consiliului popular județean — aproape întreaga suprafață arabilă va fi irigată.

Apă pentru ogoare! E o realizare care se împlinește în anii noștri de aur. Omul nu-și mai ridică privirea către cer pentru a implora norii. Nu, el apasă pe o manetă și din zeci de mii de aspersoare ploaia se revarsă peste cîmpiile roditoare ale țării.

FABRICILE PRODUC... CEREALE!

Străbatem țara în lung și-n lat. Iată cîteva localități: Turnu Măgurele, Craiova, Tîrgu Mureș, Piatra Neamț etc. Aici se găsesc întreprinderi care produc hrană chimică pentru ogoare. Ce înseamnă aceasta? Ne spune tov. *Gh. Cornățelu*, președintele cooperativei din satul Gimbășani, județul Ialomița:

— Anul acesta, am «hrănit» fiecare hectar cu cîte 35 kg de îngrășăminte chimice. Faceți un calcul: un kg de îngrășăminte chimice echivalează cu 5 kg grîu sau 4 kg porumb boabe, cu 40 kg sfeclă de zahăr sau 4 kg floarea-soarelui, cu 15 kg legume etc. Socotiti ce au însemnat pentru noi cele 60 000 kg de îngrășăminte chimice pe care le-am dat ca hrană suplimentară ogoarelor.

Socotim, socotim, dar nu la nivelul cooperativei ialomițene, ci la scara întregii țări. Bilanțul e edificator. În 1975, cu ajutorul industriei chimice, se vor obține în plus de pe fiecare hectar cîte 925 kg de grîu sau 740 kg de porumb sau floarea-soarelui sau 7 400 kg sfeclă de zahăr sau 2 775 kg legume.

Deci și în fabrici se produc an de an... recolte tot mai bogate!

ÎNVĂȚĂTURA NU MAI E AMARĂ

Mergem mai departe. Ne amintim de un străvechi proverb născut probabil pe vremea cînd Nică a lui Ștefan al Petrei buchisea în ceaslov: «Rădăcinile învățăturii sînt amare. Dulci sînt doar roadele sale!»

— Învățătura nu mai e amară, ne spune tov. *Ilie Alexandru*, brigadier la cooperativa din satul Iazu, județul Ialomița. În cei patru ani cît am învățat la școala hortiviticolă din Miercurea Ciuc, am căpătat, în condiții excelente, cunoștințe care ne sînt de mare folos. Rezultatele? Brigada noastră a obținut 3 660 kg grîu la ha, 5 000 kg porumb boabe, peste 3 000 kg floarea-soarelui. Brigadierul ne explică cum s-a semănat, cîte prașile s-au făcut, trage concluzii privind eficiența ierbicidelor. Am și uitat că mă aflu în fața unui simplu cooperator și am senzația că primesc explicațiile unui cercetător dintr-un institut de specialitate. Mă gîndesc la zecile de mii de oameni, care, ca și el, lucrează pămîntul după metode științifice împletind cu rezultate bune practica cu învățătura dobîndită în școli. Și sînt mulți pe ogoarele țării, 24 000 de specialiști cu studii superioare — cîte 2—3 în fiecare sat — 59 000 tehnicieni și peste 100 000 de mecanizatori. Și efectivul lor continuă să sporească an de an. În cele 114 școli profesionale agricole, în cele 52 de licee agricole, în cele 15 facultăți cu profil agricol învață actualmente 83 000 de viitori specialiști pentru ogoare.

Străbatem țara în lung și-n lat. Peste tot, oamenii ogoarelor adună recolta de aur în această toamnă de aur. Noi ne continuăm drumul bucurîndu-ne nespus de hărnicia țării întregi.

NU UITA!

- **Aurel Vlaicu, strălucit constructor și pilot, care a realizat primul avion construit în România (1910), era preocupat încă din copilărie de probleme și experiențe tehnice. Pe cînd era în clasa a VI-a a meșterit un mic model de motor magnetic.**
- **Pascal, ilustrul matematician și fizician francez, publică la vîrsta de 15 ani o lucrare despre secțiunile conice și demonstrează peste 100 de teoreme noi. La 19 ani (1642) inventează mașina de calculat.**
- **Th. A. Edison, unul dintre cei mai fecunzi inventatori ai lumii, își aranjează un laborator de chimie în pivnița casei părintești la vîrsta de 10 ani. La 15 ani devine un iscusit telegrafist.**
- **Henri Coandă, vestit inginer român, specialist în aeronautică, a realizat la vîrsta de 24 de ani primul zbor aeroreactiv în lume, cu un avion construit de el și propulsat cu un motoreactor.**

REVISTA
CUTEZĂTORII
BREVET
DE
PARTICIPANT
LA
CONCURSUL
NR.
MINI
TEHNICUS
1970
BUCUREȘTI

MINITEHNICUS

(urmare din pag. 2)

tehnicieni o constituie «Clubul Minitehnicus-Cutezătorii», de pe lîngă redacția «Cutezătorii», condus de specialiști.

Art. 7. — Concursul «Minitehnicus» se desfășoară în trei etape:

a) **Etapa pregătitoare.**

În jurul datei de 15 octombrie, revista Cutezătorii va publica regulamentul concursului «Minitehnicus», precum și brevetul de participare pentru anul în curs. Timpul de gîndire al concurenților asupra lucrărilor pe care vor să le execute este de o lună (pînă la data de 15 noiembrie), cînd se încheie etapa pregătitoare. În cazul în care redacția va fi sesizată că numărul de brevete publicate este insuficient, va proceda la republicarea lor.

b) **Etapa județeană.**

Concurenții vor trimite brevetele completate pînă la data de 15 noiembrie, Consiliului județean al Organizației pionierilor. Consiliile județene vor colecta brevetele, vor urmări și ajuta pe concurenți, apelînd la specialiști, pentru ca aceștia să-și poată desăvîrși lucrările.

Consiliile județene vor trimite redacției revistei «Cutezătorii», pînă la data de 1 decembrie, o situatie a participării pe secții.

Primirea lucrărilor la județe se va face pîna la data de 1 iunie 1970, urmînd ca între 15—30 iunie, să funcționeze «Expoziția județeană Minitehnicus», deschisă publicului larg. Pînă la data de 10 iunie 1970, consiliile județene vor trimite revistei «Cutezătorii» o situație menționînd numărul total de obiecte primite la concurs și numărul total al participanților, precum și brevetele acelora care participă la expoziția județeană. **Expoziția va fi astfel organizată încît să asigure integritatea maximă a obiectelor.**

Consiliile județene, ajutate de un juriu local, selecționează din expozițiile județene minimum 30 și maximum 40 obiecte care vor fi trimise, însoțite de schema și documentația fiecărei lucrări, Consiliului Național al Organizației Pionierilor, pentru expoziția pe țară.

Organizarea expoziției județene este obligatorie pentru participarea județului la etapa finală a concursului. Totodată, consiliile județene pot deschide expoziții «Minitehnicus» în mai multe centre din județ, care să funcționeze pe întreaga perioadă a vacanței de vară sau pot organiza expoziții itinerante.

c) **Etapa finală.**

Aprecierea de către juriul acestei etape a lucrărilor trimise la concurs se va face între 5—15 iulie. Lucrările din secția B se vor selecționa pe baza unui concurs cu public.

Expoziția pe țară «Minitehnicus» se organizează din doi în doi ani. Perioada, valabilă pentru anul 1970 este 15 iulie — 15 august. **Între 15 august—1 septembrie, consiliile județene vor proceda obligatoriu la ridicarea obiectelor care au fost prezentate la expoziția pe țară.**

ATENȚIUNE!

În afara oricărui premiu obținut, «Racheta cutezătorilor» editată de revista «Cutezătorii» oferă un ceas de mînă marca **DOXA** drept premiu pentru concurenții ce participă în mod individual la concurs si, de asemenea, cîte o trusă **MONT BLANC** fiecărui membru al unui colectiv participant pentru una din următoarele lucrări:

— UN OBIECT INEDIT DE MARE UTILITATE SOCIALĂ, INDUSTRIALĂ SAU CASNICĂ.

— UN OBIECT CARE SE VA DOVEDI INVENȚIE PROPRIE ȘI CARE VA FI OMOLOGAT DE OFICIUL DE BREVETE ȘI INVENȚII.

— CEL MAI COMPLEX ROBOT ELECTRO SAU RADIOGHIDAT, AUTOMATIZAT, CU UTILIZĂRI PRACTICE.

— CEA MAI INGENIOASĂ JUCĂRIE MECANICĂ, ELECTRICĂ, ELECTRONICĂ, CU PREȚ DE COST REDUS.

— O MAȘINĂ ELECTRONICĂ DE CALCUL.

— UN COSTUM CU ÎNCĂLZIRE AUTONOMĂ DE TIPUL SCAFANDRULUI COSMIC.

— UN AVION RADIOGHIDAT CU MOTOR CU EXPLOZIE.

— UN SUBMARIN RADIOGHIDAT.

— LUCRAREA SURPRIZĂ A CONCURSULUI.

În privința lucrărilor de mai sus nu există preferințe. Cea mai reușită dintre ele va primi premiul suplimentar anunțat.

Capitolul II—COMPONENȚA JURIILOR, APRECIEREA LUCRĂRILOR PRIMITE LA CONCURS.

Art. 8. — Juriul etapei județene. Președintele juriului este șeful comisiei pentru știință și tehnică din cadrul Consiliului județean al Organizației pionierilor. Din juriu se recomandă să facă parte specialiști din diverse domenii, cadre didactice etc.

Art. 9. — Juriul etapei finale. Din juriul acestei etape a concursului fac parte: specialiști în diverse domenii, cadre didactice, reprezentanți ai Consiliului Național al Organizației Pionierilor, ai Ministerului Învățămîntului, ai revistelor «Cutezătorii» și «Racheta Cutezătorilor», ai Oficiului de Brevete și Invenții, precum și ai altor ministere și instituții interesate.

În mod special, pentru secția B se va alcătui un juriu format din specialiști în modelism, condus de reprezentantul Federației de Modelism (juriul secției B va fi subordonat juriului general).

Aprecierea lucrărilor primite pentru concurs din partea foștilor minitehnicieni se va face aparte.

Capitolul III — PREMII ȘI DISTINCȚII

Art. 10. — În etapa finală a concursului se acordă următoarele premii:

a) Marele premiu individual (un singur premiu. indiferent de secție sau de categorie).

b) Marele premiu colectiv (un singur premiu, indiferent de secție sau de categorie).

c) Premii individuale și colective pentru fiecare secție a concursului:

— 1premiu I
— 1 premiu II
— 1 premiu III
— 5 premii de originalitate
— 5 premii speciale
— 5 mențiuni

(N.R. Obiectele oferite ca premii vor fi anunțate în cursul lunii noiembrie 1969. Ele vor constitui o surpriză plăcută pentru concurenți).

În cadrul premiilor colective, fiecare participant primește cîte un obiect. **Numărul membrilor unui colectiv nu va depăși 6 persoane.**

În afara celor de mai sus vor fi acordate premii pentru diverse construcții, pe teme propuse de clubul «Minitehnicus».

Primii 200 de cîștigători vor participa, în vacanța de vară, la tabăra «Minitehnicus-Cutezătorii», organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Ministerul Învățămîntului.

Art. 11. — Distincții:

a) Trofeul și Diploma de Onoare «Minitehnicus» vor fi acordate Consiliului județean al Organizației pionierilor care întrunește numărul cel mai mare de puncte obținute. Pentru ca aprecierea juriului să fie obiectivă, premiilor atribuite li se acordă următorul punctaj:

— Marele premiu individual	50 puncte
— Premiul I individual......	25 puncte
— Premiul II individual.....	20 puncte
— Premiul III individual....	15 puncte
— Premiul de originalitate individual................	10 puncte
— Premiul special individual	8 puncte
— Mențiune individuală....	6 puncte
— Marele premiu colectiv...	100 puncte
— Premiul I colectiv........	50 puncte
— Premiul II colectiv.......	40 puncte
— Premiul III colectiv......	30 puncte
— Premiul de originalitate colectiv.................	20 puncte
— Premiul special colectiv	16 puncte
— Mențiune colectivă......	12 puncte
— Județul cu cel mai mare număr de lucrări admise la expoziția pe țară realizate de către copii de la sate.	100 puncte
— Pentru fiecare lucrare admisă la expoziția pe țară....................	1 punct

b) Primii 200 de cîștigători vor primi calitatea de membri ai Clubului «Minitehnicus», precum și carnetul de membru, insigna și ecusonul de aur. Toți ceilalți participanți la concurs vor primi ecusonul de argint.

Capitolul IV—FINANȚAREA CONCURSULUI, ASIGURAREA BAZEI MATERIALE.

Art. 12. — În cadrul județelor, concursul se va desfășura cu mijloace materiale locale. Pentru asistența tehnică de specialitate necesară executării lucrărilor, se va solicita sprijinul cadrelor didactice din școli și casele pionierilor. În ceea ce privește amenajarea expozițiilor, vor fi folosite, în cazul în care nu există alte posibilități, localurile caselor de pionieri, holurile unor școli etc.

Transportul obiectelor din județe la expoziția pe țară și retur va fi asigurat de către consiliile județene ale Organizației pionierilor.

Art. 13. — Fondurile necesare premiilor etapei finale a concursului, transportului copiilor invitați spre a-și susține lucrările, cazării acestora, organizării expoziției pe țară vor fi asigurate de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, revistele «Cutezătorii» si «Racheta cutezătorilor».

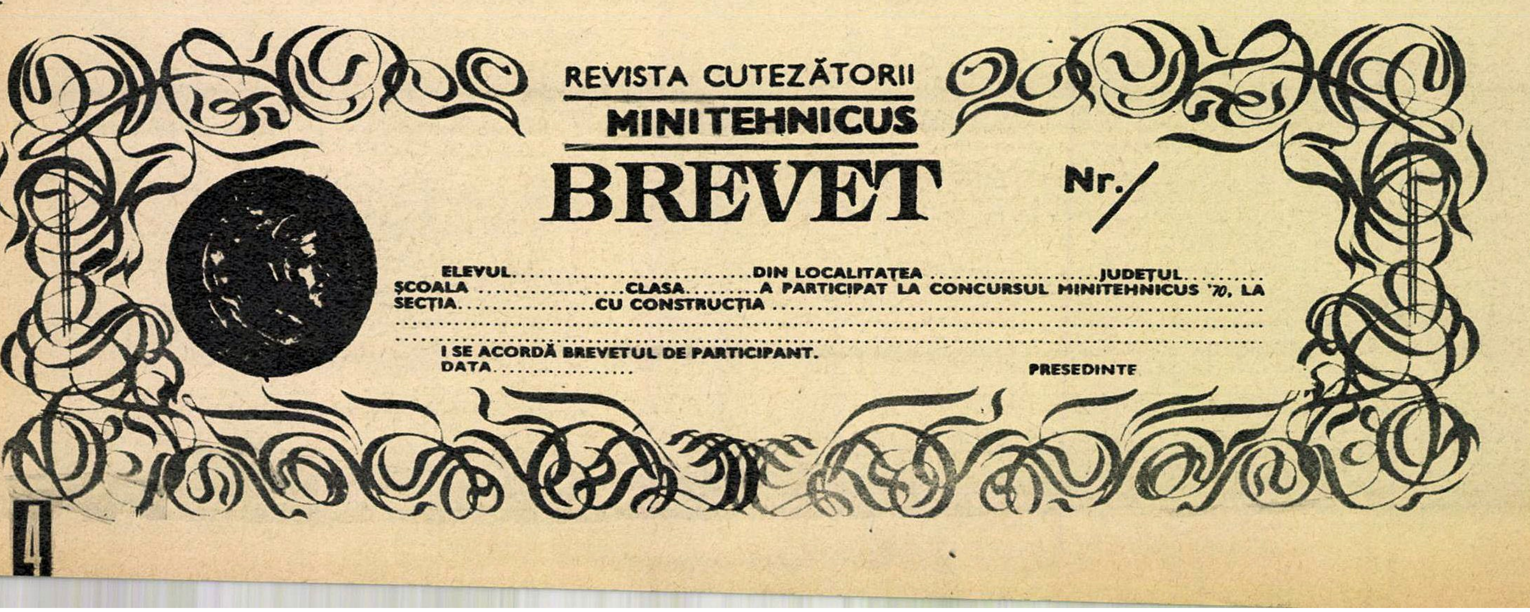

REVISTA CUTEZĂTORII
MINITEHNICUS
BREVET
Nr./

ELEVUL..............................DIN LOCALITATEA ....JUDEȚUL..........
ȘCOALA ....CLASA..........A PARTICIPAT LA CONCURSUL MINITEHNICUS '70, LA
SECȚIA....................CU CONSTRUCȚIA ....
....
....
I SE ACORDĂ BREVETUL DE PARTICIPANT.
DATA..................
PRESEDINTE

CRITICUL DE ARTĂ DAN GRIGORESCU

VĂ RECOMANDĂ SĂ VIZITAȚI SALA A VI-A A MUZEULUI DE ARTĂ AL REPUBLICII

Am ales, pentru recomandările de azi, **Sala a VI-a a Muzeului**: aici se pot reconstitui temeiurile artei moderne românești exprimate în creația a trei dintre cei mai de seamă artiști ai noștri: **Ion Andreescu** (1850—1882), **Ștefan Luchian** (1868—1916) și **Dimitrie Paciurea** (1873—1932). Andreescu a fost pictorul unei viziuni poetice sobre, al cărei lirism se concentrează într-un adevărat imn închinat frumuseții, unei frumuseți lipsite de pitoresc. Se recunoaște în tablourile lui o mare vocație de peisagist în lucrări precum **Stînci și mesteceni, Pădurea de fagi,** sau **Stîncile de la Aspremont,** în cele în care e evocată întinderea aspră a Bărăganului sau explozia de lumină a merilor înfloriți, se deslușește ecoul sufletesc adînc și vibrant, pe care-l stîrnesc asemenea priveliști ale unei naturi grave, solemnă în simplitatea ei.

Valoarea umanitară a artei lui Luchian atît de puternic sugerată de un autoportret intitulat **Un zugrav** se exprimă deopotrivă în portretele de oameni umili, înfățișați cu multă dragoste, precum **Moș Nicolae Cobzarul,** în peisajele învăluite într-un abur luminos, în compozițiile în care apar — ca în **La împărțitul porumbului** sau în **După muncă, spre casă** — oameni sărmani, al căror destin tragic l-a impresionat pe artist. Sau în naturile moarte cu flori ale căror corole păstrau (lîngă patul îndelungatei suferințe a artistului, țintuit de paralizie) îndepărtatele lumini ale unei naturi de care Luchian nu mai avea cum să se apropie.

Dimitrie Paciurea este, fără îndoială, adevăratul întemeietor al sculpturii noastre moderne, autor al unor portrete care cuprind trăsăturile caracteristice ale unor personalități de seamă ale culturii românești și universale: **Hașdeu,** al cărui chip păstrează o înaltă noblețe spirituală; **Luchian,** cu o patetică viață interioară; **Beethoven** sau **Tolstoi** conturînd atitudini de o impresionantă măreție a modelelor. Sau celebrul **Gigant** a cărui copie se află în această sală, originalul fiind cel din Parcul Libertății. Cuprinzînd spațiul într-o amplă mișcare, Gigantul se înalță asemenea unei proslăviri a geniului uman. Paciurea a adus, în secolul în care arta noastră l-a dat umanității pe Brâncuși, o contribuție de seamă la afirmarea originalității unei viziuni a sculpturii românești.

ED. ELIAN, ȘEFUL REDACȚIEI MUZICALE AL CASEI DE DISCURI «ELECTRECORD» INFORMEAZĂ « CUTEZĂTORII»

În cursul lunilor octombrie și noiembrie, veți găsi în magazinele de specialitate foarte multe discuri noi. Vă recomand în primul rînd să vă completați seria de discuri **«în ajutorul învățării limbilor franceză, engleză, rusă»** cu discul dedicat clasei a V-a. «Electrecordul» vă va oferi încă două discuri noi, unul cu piesa **«Vlaicu Vodă** de **Alexandru Davilla** și celălalt cu **«Cîntece vesele și vodeviluri»** de **Vasile Alecsandri.** Vă vom prilejui astfel reîntîlnirea cu actori îndrăgiți: **Birlic, Ion Lucian și Silvia Dumitrescu Timică.** Echipele de dansuri vor găsi un disc cu jocurile populare din zona Someșului.

O veste bună avem și pentru iubitorii de muzică ușoară. În următoarea perioadă vor găsi în magazine un disc cu interpreți străini de muzică românească, premiați la cele două ediții ale «Cerbului de aur» de la Brașov. Îi veți regăsi pe **Jacques Hustin, Frida Boccara, Jacqueline Midinette, Maia Rozova ș.a.**

N.R. Evident, aceasta este o selectare pentru care îi mulțumim șefului redacției muzicale de la «Electrecord». Regretăm numai că în planurile cunoscutei case de discuri nu se mai află înregistrări din creația unor mari poeți, așa cum au fost cele din Eminescu, Coșbuc, Goga. O programare pe 1970 a unor poezii de George Topîrceanu e mult prea puțin.

CLUB

NOU PE ECRANE • NOU PE ECRANE

În curînd, va rula pe ecrane un film care va oferi multe satisfacții tinerilor spectatori. Titlul peliculei: «Prieten fără grai», **o coproducție româno-canadiană. Eroii filmului: un băiat de vîrsta cutezătorilor, o fetiță de șase luni, o rățușcă, niște bandiți și trei cîini canadieni** — Hobo, Toro și London **despre care am putea spune că sînt trei actori de prima mînă. Nu vă povestim tot subiectul, ca să puteți gusta filmul cu plăcere, dar vom relata totuși cîteva secvente. De pildă, momentul în care fetița urmează să fie salvată din ghearele bandiților. Hobo se strecoară în cameră. Fetița trebuie dusă într-un coș cu două toarte. Extrem de dificil pentru un cîine. Hobo o privește îngrijorat și cade pe gînduri. Caută o soluție și o găsește. Împreună cu London va căra coșul. Aventurile celor trei sînt de aici înainte cu adevărat extraordinare.**

Sau: London, lovit de bandiți, își pierde cunoștința. Aceștia, crezîndu-l mort, îl părăsesc. După puțin timp, London își revine, deschide încet ochii, apoi, cu un efort, încearcă, o dată și încă o dată, să-și ridice capul, dar cade fără putere. O scenă cu zeci de nuanțe fine, o scenă magistrală, demnă de un mare artist.

În legătură cu acest film, l-am rugat pe Gheorghe Turcu, regizorul din partea țării noastre, să ne spună cîteva cuvinte.

— Sînt bucuros că am făcut un film despre care am siguranța că va atrage un public extrem de numeros, de toate vîrstele, dar mai ales pe tineri. Despre Toro, Hobo și London vă pot spune că sînt extraordinari. M-am împrietenit cu ei, ceea ce n-a fost deloc simplu. Sînt foarte rezervați în purtări, ce-i drept, extrem de politicoși — dar nu ascultă decît de profesorul și prietenul lor, Charles Eisenmann. Toate calitățile talentaților patrupezi le veți vedea în film. Un amănunt: Toro înțelege 4 200 de cuvinte, iar London, tatăl său, 5 000 de cuvinte. Și o mărturisire pentru «Cutezătorii». N-am vrut să fac un film numai despre cîini, ci un film cu o acțiune, un adevărat film artistic. Vă rog să-mi scrieți dacă am reușit.

B.C.

DIN CĂRȚILE LUNII OCTOMBRIE, VĂ RECOMANDĂM

Colecția Lyceum
Ion Creangă — Amintiri, povestiri, povești
Nicolae Iorga — Studii literare, vol. I și II.
Victor Kernbach — Din enigma miturilor astrale.

Colecția Aventura
Nicolae Tăutu — Enigmatica Solveig.
Vsevelod Nestaiko — Necunoscutul din apartamentul XIII.
Jules Verne — Șarpele de mare (roman)
Paul Constant — Iancu Jianu (roman)
Octav Pancu-Iași — Cartea cu ochi albaștri (roman, ed. a II-a)
Vasile Netea — O zi din istoria Transilvaniei

PE SCURT

- *La Tokio a apărut în traducere japoneză romanul «Desculț» de Zaharia Stancu. Este cea de a douăzecea tălmăcire peste hotare a cunoscutului roman.*
- *«Întîlnire pentru totdeauna» — un nou film despre Lenin pe care îl pregătește tînărul regizor sovietic Alexandr Kosaciev.*
- *«Sfîntul», Roger Moore, va începe turnarea unui nou serial pentru televiziunea americană.*
- *Cunoscutul cor de cameră «Madrigal», care a cunoscut succese răsunătoare în țară și peste hotare, a plecat pentru un ciclu de concerte în 26 de orașe din S.U.A.*
- *Un Atlas al Antarcticii a fost tipărit de curînd de către Academia de științe a U.R.S.S. Acest volum cuprinde peste 300 de hărți, tabele și grafice.*

POFTIȚI LA TEATRU!

Viața omului se numără cu anii, viața teatrului cu stagiunile. Ce ne va aduce în anul acesta noua stagiune teatrală?

«Casa» lui Caragiale, «Naționalul» din București s-a deschis evident cu «O scrisoare pierdută» în care joacă un buchet dintre cei mai mari actori ai țării, și cu drama «Năpasta». În rolul lui Ion apare un cunoscut actor și poet totodată, Emil Botta. Tot la «Teatrul Național», sau pe «prima scenă» cum i se spune, a avut loc premiera piesei «Alizuna» de Tina Ionescu — un basm popular, colorat, plin de poezie. De asemenea, povestea bătrînului «Lear» de Shakespeare va răsuna în curînd tot aici. Un alt spectacol cu o piesă de Caragiale — «D-ale carnavalului» — aplaudat în multe țări — trebuie să-l vedeți și voi la teatrul «Bulandra». Desigur, cunoașteți cu toții romanul lui Sadoveanu — «Baltagul». Din acest roman, regizorul Radu Penciulescu a făcut un frumos spectacol la «Teatrul Mic». Legenda «Meșterul Manole» scrisă pentru teatru, de poetul Lucian Blaga, se joacă la Giulești. Prietenii noștri din Arad pot vedea «Vlaicu Vodă» de Alexandru Davilla, iar cei din Bacău, viața bardului de la Mircești, într-o piesă intitulată «Alecsandri» scrisă de Mircea Ștefănescu. Cei din Botoșani pot viziona basmul lui Victor Eftimiu «Inșir-te mărgărite», iar cei din Iași, «Cînticelele» lui Alecsandri. La Pitești se joacă «Bălcescu» de Camil Petrescu, iar la Ploiești basmul în versuri «Trandafirii roșii» de Zaharia Bîrsan. Dar ce va juca teatrul «Ion Creangă» din Capitală? O piesă fantezie, în versuri, «Roata morii» de Gh. Scripcă și o adaptare pentru teatru, a cunoscutului roman de Stevenson «Insula piraților». Deci anul acesta cutezătorii n-au fost uitați.

ALECU POPOVICI

N.R. *Pe cînd, totuși, mult promisele matinee pentru elevi, lecturi dramatizate, montaje de poezii, întovărășite de conferințe pe teme? Pe cînd spectacole în care eroii să fie purtătorii cravatelor roșii sau tineri aflați încă pe băncile școlilor?*

GREIERI DE SEPTEMBRIE

Povestire de **CONSTANTIN GEORGESCU**

De cîteva zile, poate de două sau trei, toamna se apropie hoţeşte de sat, venind din porumburi. Dacă treci de casa lui Marin Hurduban, acolo unde se despică din uliţa mare drumul Coleliei, poţi să te apropii de ea şi chiar s-o mîngîi cu privirea. Drept este că nu toţi au darul s-o vadă. Unii şi-o închipuie numai. Printre aceştia se poate socoti şi Nicolae Milandru din-tr-a patra.«Caşti gura la stele şi te gîndeşti ca oamenii mari!» i-a zis taică-său acum vreo cîteva zile după ce au bătut nucul din fundul grădinii. «O să te prindă toamna din urmă!...» Zbura pe deasupra salcîmilor un vînt beteag, tremurîndu-le frunzele cu şuier domol, ca de mîngîiere. Nicolae şi-a coborît ochii din înalt. Pe dinaintea casei îşi purta povara de ştiuleţi aurii convoi de căruţe. În urma lor se mai prelinse o vreme zgomot de fierărie nouă. Băiatul le urmări cu privirea. Toate erau date cu vopsea albastră, iar pe scîndurile din spate o mînă dibace desenase un coş plin cu flori, pe marginea căruia doi cocoşi-pintenaţi plesneau de îngîmfare. «Or fi ei frumoşi, n-am ce zice, dar unde o fi văzut nea Marin Hurduban pasăre de curte cu pene verzi, numai el ştie!» Căruţele îşi ascunseseră spinările în dosul altor curţi, şi gîndurile lui tăcură, păstrîndu-şi numai zîmbetul din priviri. «Te pomeneşti că ăsta e în stare să deseneze şi toamna!» îi veni în minte. Se aşezase pe grinda de stejar de la marginea prispei. Avea în mînă o nuieluşă de alun cu care încerca să scormonească culcuşul unui păianjen scăpat prin cine ştie ce minune de ploile începutului de septembrie. Pe nesimţite, seara venea din cîmp. Dincolo de salcîmi, Luna se ridica din marginea pustie a zării, ca din apă. Se însera din nou, tot aşa cum se înserase ieri şi alaltăieri, aşa cum se înserase în fiecare zi, de cînd s-a născut el, tatăl lui, bunicul care s-a stins acum doi ani,de cînd s-a născut satul. Nicolae nu-şi părăseşte locul. Prin ţesătura ulucilor poate vedea pînă în drum. Forfota satului se stinge. Se aud numai zgomotele neînţelese ale ogrăzilor. Se vede că păianjenul îşi are culcuşul toamna în fundul pămîntului. Nu vrea să se prindă de vîrful nuieluşei de alun. Dincolo de gardul care desparte grădina de porumburi, încep să-şi ascută strunele greierii lui septembrie. La început cîntă alandala. Îi vine să rîdă. Parcă ar fi la ei în clasă cînd învaţă un cîntec nou. Ilie cîntă pe nas. Pavel o ia înainte, grăbindu-se să sfîrşească. Dacă-l întrebi de ce, îţi spune că el nu poate să răsufle ca lumea decît atunci cînd tace, şi de-aia se grăbeşte. Fiecare cu năravul lui. La început, Nicolae dă fiecărui greiere numele unui coleg de-al lui. Dacă l-ai bănui... Chiar şi pe fete le amestecă în corul care chemîndu-şi soliştii mai în faţă, se străduieşte să dea primele acorduri din simfonia nopţii care a cuprins pămîntul întreg. Noroc că ei nu au nici caiete de muzică şi nici note, gîndeşte băiatul. Fiecărui greier i-ar trebui un licurici care să-i lumineze partitura!... «Închide ochii şi rezemîndu-şi capul de stîlpul prispei, încearcă să-şi închipuie cum ar arăta un cor de greieri îmbrăcaţi în haine negre şi cu fundă la gît, ţinînd fiecare pe umărul stîng cîte un licurici cu felinarul în mînă. Privindu-l, Luna se dă de-a răstogolul peste întinderi, abia stăpînindu-şi rîsul.

— Tu dormi, Nicolae, maică? Dormi rîzînd? Corul dispare, dispar şi licuricii, nu rămîne decît Luna care ocoleşte salcîmii să nu-şi zgîrîie faţa. Hai să mănînci şi să te culci, mamă.

— Dumneata ai văzut vreodată cum arată toamna? Urmează un răgaz al vorbelor. Tată-său, Vasile Milandru, tropăie pe scîndurile cerdacului, scuturîndu-şi de pe bocanci un noroi închipuit. Seamănă cu noi, cu oamenii? E aşa ca dumneata,ori ca tuşa Marioara lui Gorovei? Şi să fie adevărat că ea este sora mai mare a primăverii?

— Ce tot zici, Nicolae? Tu visezi cu ochii deschişi, maică?

Copilul rîde. Rîde trecîndu-şi palmele peste faţă, ca să-i arate că nu-i adormit. Din casă ajungea pînă la ei lumina becului atîrnat de tavan. Cercevelele ferestrei o despărţeau în două, ca un perete cu ochi. Păcat că se isprăvise vara. Căldura nopţilor de august îl îmbiase să doarmă afară. Taică-său aşternea de cu seara cîteva braţe de lucernă proaspăt cosită pe prispa magaziei, iar deasupra întindea o cuvertură de lînă moale. Cît ţinea vacanţa, dormeau amîndoi. În unele seri adormea îndată ce-şi lăsa capul pe pernă. În dreptul satului lor Ialomiţa face un cot mare apropiindu-se de curţi, de parcă ar vrea să se uite la oamenii de dincolo de uluci. Aici se adună ei vara. Uneori nici la masa de prînz nu mai vin. Oboseala le închide ochii o dată cu căderea nopţii şi Nicolae adoarme ascultînd răsuflarea tainică a pămîntului. Cînd vine toamna, se mută în casă. Pe prispa magaziei se instalează găinile. Vasile Milandru bate nişte curmezişuri de tei ca să le apere de crivăţul care se porneşte să sufle pe la începutul lui noiembrie. Nopţile devin lungi şi plicticoase, mai cu seamă cînd plouă. Acum Nicolae stă cu mîinile sub cap şi priveşte afară. N-a văzut niciodată toamna. Oare dacă s-ar urca în vîrful nucului ar vedea-o? Acum, în septembrie, nopţile sînt frumoase! Şi greierii se aud pînă se luminează de ziuă. Nicolae sare jos din pat, deschide uşa, dă o fugă pînă în pragul casei, se uită în lungul drumului apoi, pe furiş, strecurîndu-se ca o pisică, se îndreaptă spre nucul din grădină. Simte sub tălpi roua nopţii. A uitat să-şi ia ceva în picioare; măcar bocancii lui taică-său. I-ar fi lăsat la rădăcina nucului. Ridică mîinile ca să se prindă de o creangă mai joasă. Trece apoi de pe o creangă pe alta, ca un pui de veveriţă. Nucile pe care le atinge scot un clinchet subţire, asemănător cu al clopoţeilor prinşi la începutul lui martie la gîtul mieilor albi. «Mai sus, Nicolae, nu-ţi fie teamă!» îşi dă el curaj şi mai face un pas, apoi încă unul. Acum se află chiar în vîrful nucului. Niciodată n-a îndrăznit să se urce atît de sus. Dacă s-ar ridica în picioare, ar ieşi mai mult de jumătate din frunzele lui «Ridică-te, nu-ţi fie teamă!» îşi zice iar... Şi se înalţă întinzîndu-şi braţele, ca într-un zbor ciudat. Se uită drept înainte. Pentru cîteva clipe, lumina nopţii se stinse. Băiatul se clătină. O lumină roşie se aprindea înaintea lui spre răsărit, drept la capătul pămîntului. O Lună mare şi blîndă se înălţa, blîndă şi arămie, născută din apele Ialomiţei. Din pădurea de la Malul-Roşu o privighetoare dădu tonul, apoi alta şi încă una. Şi toate trei cu triluri scrise de un compozitor rămas încă necunoscut, au început să închine osanale zeiţei nopţii care se ridica printre stelele cerului plină de importanţă, ocolindu-le pe fiecare în parte de teamă să nu le lovească; sau poate că toate felinarele cu fitilul mai mare sau mai mic se fereau singure, dîndu-se cu respect la o parte din calea reginei... Rar, cîte unul se împotrivea şi se prăbuşea ca un lucifer învins spre pămînt. Cu cît se înălţa mai sus, Luna îşi scălda razele de argint în unda tremurătoare şi supusă a apei. Peste întinderi plutea o ceaţă uşoară. «Mă vezi, Nicolae?» îl întrebă o voce caldă pornită de undeva dinspre apă. Copilul îşi puse palmele straşină deasupra ochilor. O fată îmbrăcată într-o rochie străvezie de un verde palid se apropia de casa lor. Venea uşoară ca o umbră în lumina argintie a Lunii. Undeva, departe, la capătul pămîntului poate, se auzea înăbuşit cîntatul unui cocoş care părea că vine din altă lume. Era ceasul de noapte pe care-l avea cu sine Ion Gangă, pîndarul, ca să-i ţină tovărăşie în cîmp. Cînta miezul nopţii. «Nea Ion nu te vede?» îndrăzni Nicolae s-o întrebe. «Numai tu mă vezi. Tu, şi Luna, şi greierii lui septembrie pe care am venit să-i ascult. Tu îi auzi?» Îi auzea şi el. Toamna venise pînă lîngă gardul care despărţea ograda de cîmp, rezemîndu-şi coatele de uluci, ca oamenii. N-o lătrau cîinii. Era frumoasă şi răsuflarea ei avea aroma viilor şi a gutuilor date în pîrg. «Dă-te jos, Nicolae, şi vino lîngă mine să vorbim. Băiatul o ascultă. Se apropie de ea cu sfială şi fata îi întinse mîna. O clipă rămase în cumpănă. Trebuia oare să-i sărute mîna aşa cum i-o sărutase profesoarei de română cînd venise într-o seară la ei acasă? Dacă n-ar fi fost sigur că în faţa lui se afla toamna şi Luna, Luna care se oprise deasupra nucului din grădină, ar fi înclinat să creadă că dincolo de gard era chiar profesoara de română, aşa de bine semănau una cu cealaltă. «Cînd nu eşti toamnă, cum te cheamă?» o întrebă Nicolae Milandru. «Florentina, răspunse fata rîzînd. Dar de ce mă întrebi?» «Semeni la nume cu...» Se opri. Veniseră greierii. Erau îmbrăcaţi în negru, iar pe umărul stîng aveau cîte un licurici cu felinar în mînă. Au început să cînte şi vîntul a tăcut. Tresăreau la răstimpuri frunzele salcîmilor, oftînd prin somn ca nişte lăstuni neînvăţaţi cu zborul. Şi greierii lui septembrie cîntau, cîntau...

— Ce faci tu acolo, Nicolae, maică? De ce nu dormi? Mîine trebuie să te scoli devreme să pleci la şcoală. Intră odată în casă că s-a făcut frig şi se pregăteşte de ploaie.... A venit toamna...

Băiatul zîmbi trist. Greierii lui septembrie tăcuseră. Se vede că o dată cu Luna, plecaseră şi ei să se culce...

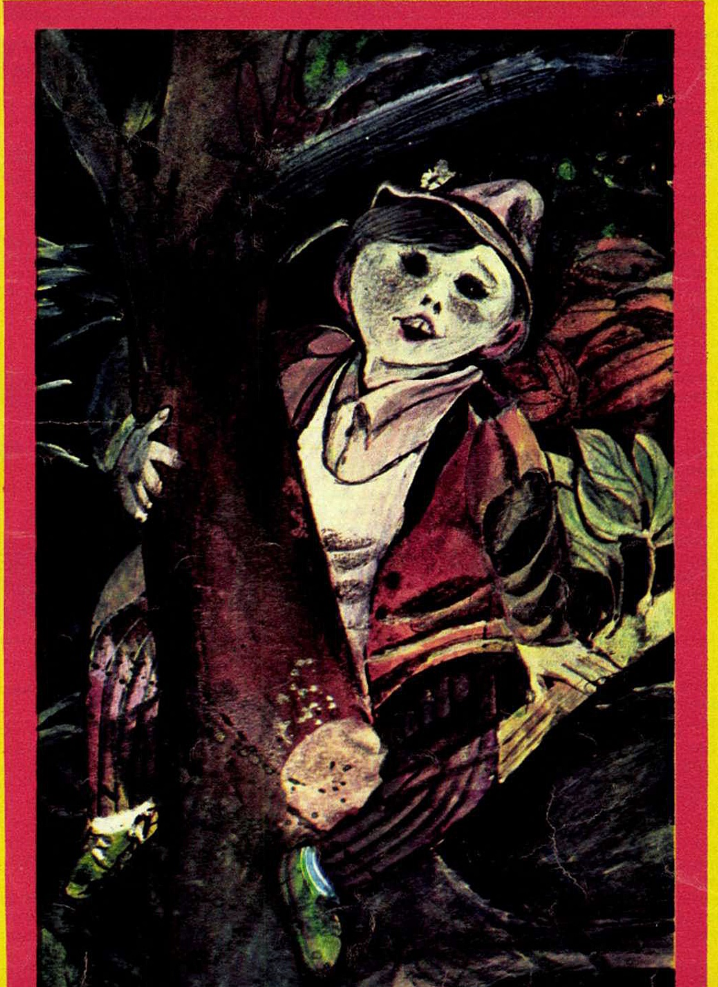

Desen:
POMPILIU DUMITRESCU

Versuri de
GHEORGHE TOMOZEI

Scafandru Alexandru

Scafandru
Alexandru
bea ceaiul din ceainic,
cîntă «Vaporul Titanic»
și, tainic,
se-ngroapă
în apă.
Acolo găsește inele
pentru cele mai dulci degețele,
de domnițe
cu noițe
care nu mai sînt
ori sînt
sub pămînt.
El găsește cerceluși
pentru cele mai dulci urechiuși
de domnițe
voievodițe,
bani cu zimții
încercați cu dinții,
paloșe cu oțelul mîncat
de prea mult tăiat
și potcoave de cal
pe care scrie Ducipal.
El zice că fluviul
e ca vulcanul Vezuviu.

Acuma caută o carboavă
sub apă, adică sub lavă,
cu chipul împăratului Alexandru
pe cînd era băiețandru.

Ce bine e de scafandru!

Migrație

Între delta Nilului
și casa copilului,
barza țese un ștergar
dar cu ochiurile mari,
rîndunelele-suveici
țes și ele cațaveici,
cocostîrcul
umple cu dimie tîrgul
și covor persienesc
pelicanii-nchipuiesc.
Se aud de sus, agale,
line zbateri de vătale
norii, cerul ca sineala
bătătura-s și urzeala,
frunzele zburînd și ele
sînt ulcele cu vopsele.
Dropia
zboară peste Sofia,
rațele ca zăpada
zboară peste Elada,
egreta
peste insula Creta,
cintezoiul, zbîrlitu'
zboară peste Cipru
iar codobatura se pune pe tron
la Vavilon.

ALICE

Cînd vom fi mari, cînd nu vei mai fi vis,
ai vrea să fii nevasta mea, Alice?

Vom avea struguri dulci, prune goldane
vom fi mai marii peste lighioane,

mai marii peste munții-albind sub cețuri,
peste dulapul mamei, cu dulcețuri...

Țară-a minunilor, cu licuricii
ivindu-se-n oglinzile bunicii,

țară-a minunilor va fi ograda
cu anotimpurile, cu livada

înzăpezită-n floare de cais
dacă-ai veni, dacă ai fi, Alice...

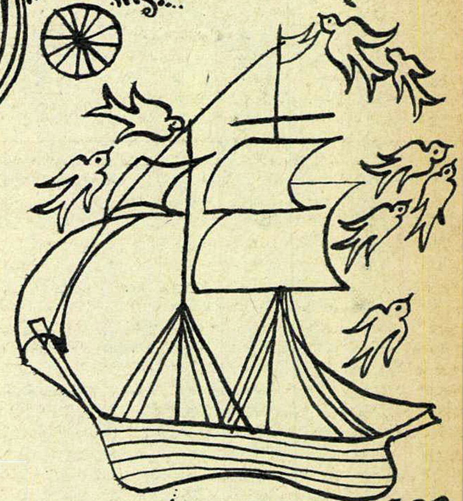

TARZAN

Domnule Tarzane,
vină pe liane
vreau să văd cum umblă
umbra ta prin junglă,
vină degrab'
din baobab
în baobab.

Adă cu tine cele mai mici
maimuțici,
zebre mititele
cu coastele desenate pe piele
și girafe
cu pleoape ca de garoafe.

Tu zbori din cedru în cedru
din azi în ieri, din ieri în mîine,
din arborele de cafea
în arborele de pîine.

Vino, domnule Tarzane,
că avem și noi lighioane,
haide, adastă!
Vreai să te-ncerci cu veverița proastă?

PINOCCHIO

Păpușa, adică,
o știu de mic,
n-are bunică
și n-are bunic.

Din lemnișoare,
cît să faci un penar
din sfori și mosoare
date cu var,

Gepetto, bătrînul
cu tîmple-argintii
și barba ca fînul,
o meșteri.

Pinocchio-păpușa
cu ochi enormi
deschide ușa
cînd stai s-adormi.

(Dacă-o arunci,
să zicem în pod,
atunci
șoarecii-o rod.)

Păpușa îndură
jocuri nătînge,
de-ar avea gură
tot nu s-ar plînge.

Cu caraghios desemn
deprins să se sfarme,
în orice lemn
Pinocchio doarme.

Dacă-i frig în odaie,
cauți soba de lut,
o azvîrli-n văpaie
și ea arde plăcut...

Poți s-o alungi din tot locul,
ori s-o orbești cu sarea.
Pinocchio e jocul
de-a îndurarea...

Generații de păsări

Cele mai mici
dintre rîndunici
au și ele bunici,
străbunici.
Privește-i:
stră-străbunul acestei
păsări din lumea poveștii,
subțire ca toartele ceștii,
zburînd peste teii lui mai
a stat o clipă, știai?
pe umărul lui Eminescu Mihai.
Știu vrăbii
care-au stat pe mînere de săbii
și pe corăbii.

Ilustrații: MAGDA BÎRSAN

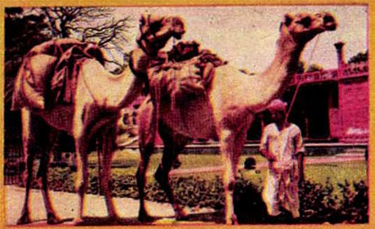
1

EXCURSIE PE GLOB

INDIA

Frămîntată de musonul și ploile torențiale tropicale, India are configurația unui dinte ce pătrunde adînc în miezul valurilor albastre ale Oceanului Indian. E greu de spus care parte din cei 3 162 000 km² e mai atrăgătoare și exotică pentru că, în egală măsură, lanțul Himalayei cu zăpezile sale nesfîrșite și ogașe adînci, jungla îmbietoare, cu mirosul ei de santal, imensul podiș central cu marginile abrupte sprijinit pe cîmpiile litoralului pierzîndu-se în ocean, stepa ori cîmpia Gangelui — inima republicii și civilizației indiene — reprezintă spiritul acestor pămînturi. Prin diversitatea ei, India e nu numai o țară,ci și o lume în care istoria lasă urme de cultură încă din mileniul trei înaintea erei noastre. Valurile succesive de stăpînitori huni, turci, portughezi, olandezi, francezi, englezi nu reușesc să schimbe cu nimic chipul ținuturilor care par să-și afle originea în străvechile scrieri ale umanității — «Mahabharata» și «Panciatantva». Uniunea Indiană creată în 1947 și devenită în 1950 republica India e formată din 16 state și 6 teritorii fiecare renumit printr-un anume fel de bogății: păduri de lemn de esență prețioasă (tek, bambus, santal) minereu de fier și mangan (podișul Deccan), cărbune (mai cu seamă în bazinul rîului Damodar, mică (primul loc în lume, în Bihar), nisip de monazit și thoriu (statele Kerala, Mysore), petrol (Assam), bauxită, magneziu, titan (75% din producția mondială).

Această țară de o mare diversitate poartă pe solul ei 530 de milioane de locuitori, despărțiți, dincolo de frontierele unionale, de caste și subcaste, de limbi și dialecte din care 14 sînt recunoscute oficial, iar alte 1652 subdialecte circulă conform tradiției. Această țară înfășurată de apele Oceanului Indian și bîntuită, într-un ciclu imuabil, de mari secete și mari inundații, cu sute de mii de sate care înconjoară vaste orașe, unde mulțimea de vaci socotite sfinte perturbează cu solemnitate circulația automobilelor ultramoderne, acest sol exotic se numește INDIA. Ea reprezintă forța unei umanități milenare care a exclus, prin luptă, colonialismul după ce acesta i-a extras enorme bogății, fără să fie însă capabil să-i anuleze filoanele unei mari vitalități, tradițiile sale sacre și ambiția de a propune lumii valorile unei culturi inalterabile.

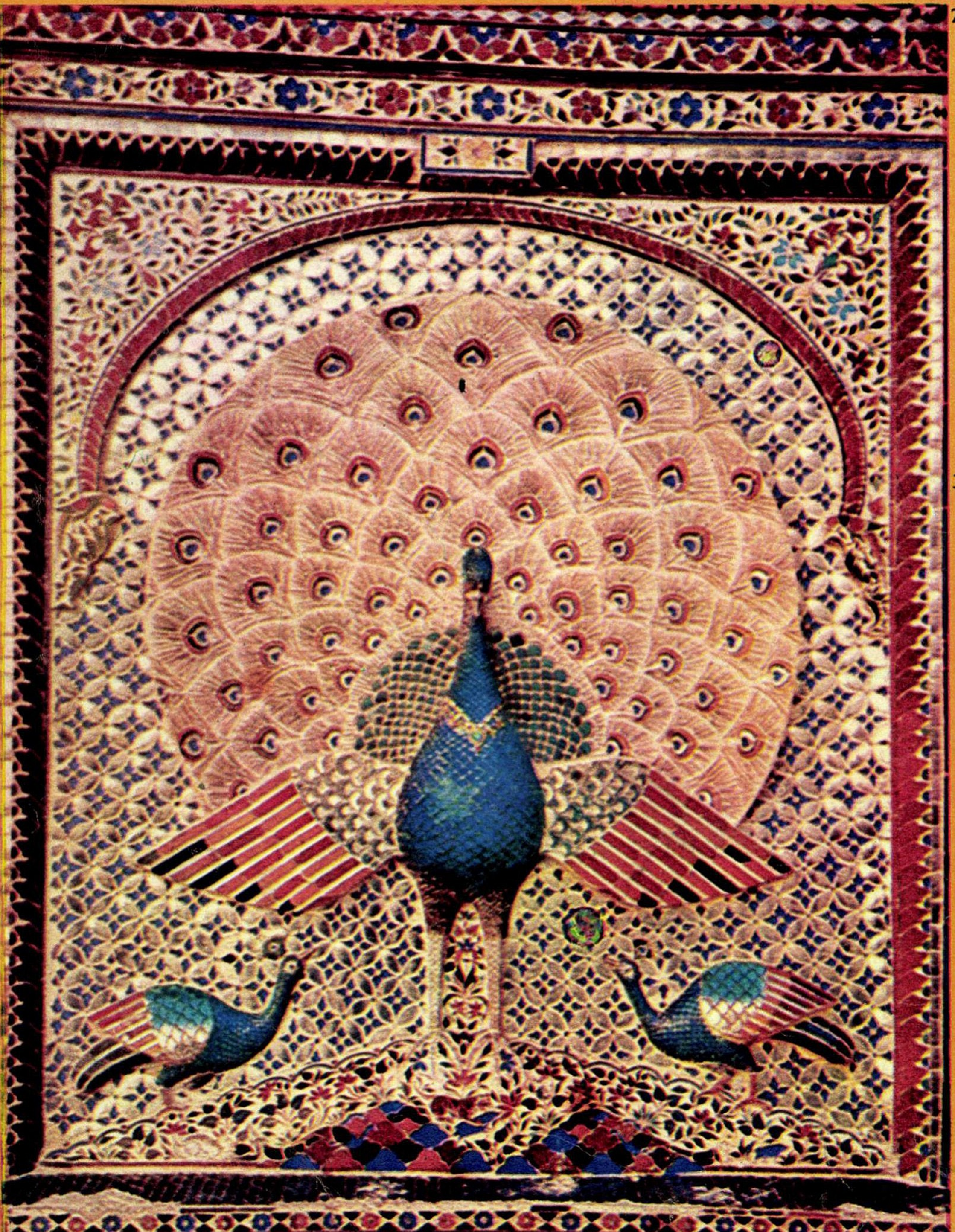
2

I. TEMPLELE: OAZELE SACRE ALE... VIEȚII OBIȘNUITE.

În Templul de Aur din Benares nu a pătruns nici un străin. Localnicii

3

consideră, cu o tenacitate care nu admite replică, templele lor, vaste spații delimitate de lumea exterioară prin ziduri savant încrustate, drept refugiul lor sacru, intangibil. Cititorul nu trebuie să înțeleagă că aceste somptuoase reședințe sînt niște spații ale unei rigidități extreme, severe. Dimpotrivă. Pe perimetrul mozaicat al marelui templu brahman din New Delhi, care este miezul unui vast ansamblu de terase, peluze și grădini, brahmanii desculți (încălțămintea se depune, în mormane disciplinate, la intrare) după ce s-au rugat zeului Narayan și zeiței Lakshmi, se întind pe iarbă, se ospătează și discută, salutînd ca și la Benares ca și în orice alt templu, vacile sfinte a căror circulație printre oameni și coloane se desfășoară molcom și cu mîndrie.

Aceste lăcașuri de străveche cultură care contopesc diferențele pe care ne-am obișnuit să le considerăm, între natură și spirit, înglobînd în arhitectură scene din viața animală și vegetală, închinate divinităților tradiționale sînt, în fapt, oaze venerabile de viață obișnuită.

II. OAMENII: FII BINEVENIT LÎNGĂ NOI, SOARE!

De treizeci de secole, dimineața devreme, fiii devotați ai Gangelui se adună pe maluri pentru a privi izbucnirea soarelui. Minutelor de reculegere, cînd lumina zorilor se anunță vag, le urmează ofensiva țimbalelor, tobelor, tamburinelor și clopotelor care se cuplează într-o trepidație din ce în ce mai accelerată, pînă la apariția, în vîrful orizontului, a razelor multașteptate. Atunci, mii de localnici cu flori în mîini, exprimîndu-și o bucurie la limita extazului, se cufuntă în apele fluviului. Se înoată, se cîntă, se ridică, printre incendiile de stropi, imnuri de slavă bătrînului fluviu și soarelui care, împreună, dau viață acestor pămînturi. Scena este cu atît mai paradoxală cu cît la cîteva sute de metri de locul desfășurării ritualului plugurile de lemn stau lîngă tractoare, iar casele de lut sînt asediate de canalele drepte, viguroase ale sistemului de irigație, planificat modern.

În India, ecourile istoriei se combină cu prezentul strict într-un tot amalgamat. Acesta nu este dreptul exclusiv al satelor, dar și al orașelor unde indianul obișnuit utilizează telefonul, tramvaiul și ascensorul.

4

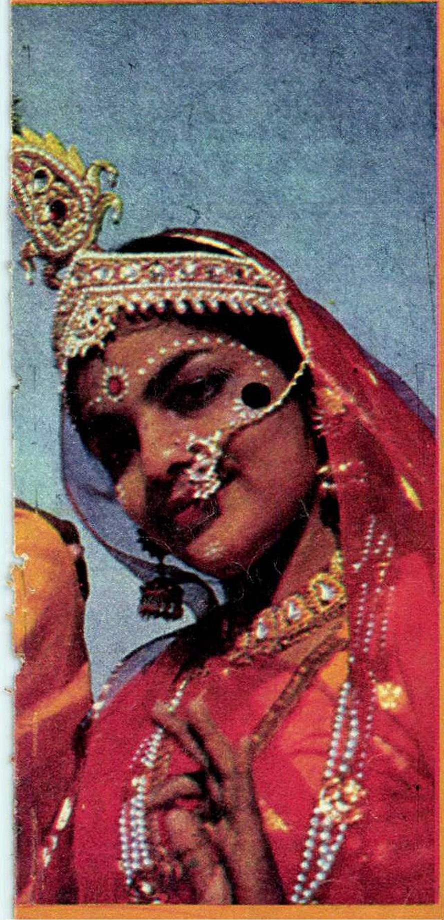

III. GRÎUL, OREZUL ȘI UZINELE

A fost extrem de important, pentru ființa spirituală a indienilor, ca templele lor să rămînă intacte. A fost și mai important, începînd din 1947, ca ei să aibă ce mînca. Anul 1947 reprezintă o dată istorică la care poporul indian a început acel amplu efort de reconstrucție democratică, care în concepția lui Jawaharlal Nehru trebuia să confere sutelor de milioane de locuitori o viață civilizată. Indienii au reușit totuși, în numai trei planuri cincinale, începute în 1951, să-și mărească de 5 ori producția de oțel, de 6 ori pe cea de energie electrică, de 20 de ori producția de aluminiu, să renunțe la alimentele subdezvoltării, tapioca și jowar, pentru a trece la recoltele masive de grîu și orez. Natural, saltul de la plugul de lemn la crearea institutelor de cercetare atomică și la producerea plutoniului nu a fost scutit de greutăți. Fisura între o pătură de oameni avuți și milioanele de săraci este încă evidentă. Memoria unei istorii mai îndepărtate o ai de exemplu la Delhi, în orașul vechi mongolo-indian alături de care New-Delhi, capitala țării, cu de 10 ori mai puțini locuitori decît vechiul oraș, este o anexă administrativă modernă, cu artere de circulație drepte, dar și acelea populate de elefanți și de mulțimea multicoloră mulțime a indienilor trăitori mai mult în aer liber, care tac sau șoptesc, conferind orașului o bizară contradicție.

IV. ȘCOLILE: CEA MAI MARE REALIZARE A ULTIMILOR ANI

Nu exagerez cînd afirm că pentru India, țară a cărei civilizații subtilă și grandioasă începe cu multe secole înainte de era noastră, școlile cu învățătorii lor modești, cu băncile înguste și pătratul tablei negre, au însemnat, începînd din anul 1947, cel mai spectaculos pas spre lumină.

O agricultură modernă într-o țară de agricultori și o industrie dezvoltată acolo unde subsolul deține mari resurse de materii prime nu se puteau realiza decît cu mînă de lucru calificată, cu oameni care să înțeleagă sensul bogățiilor, al culturilor intensive, cu oameni care să manipuleze mașini și unelte perfecționate. De la acest adevăr s-a plecat în primul plan cincinal cînd s-au acordat pentru dezvoltarea învățămîntului 1,7 miliarde de rupii și apoi, în cincinalele următoare 2,8, 6,3, 12,6 miliarde de rupii, adică de 10 ori mai mult în ultima perioadă. Cum 90 la sută din populația indiană era analfabetă la scuturarea jugului colonialist, accentul esențial s-a pus pe extinderea rețelei de școli elementare la sate și pe dezvoltarea unui învățămînt tehnic și superior exigent, care să pregătească cadre pentru economie. Și aici au avut loc perfecționările necesare, în condițiile în care raportul între învățămîntul umanist și cel tehnic era de 3:1.

Firește o viață nouă nu se obține, la nivelul sutelor de milioane de oameni, de azi, pe mîine. Dar concentrarea unor succese în cîțiva ani, în comparație cu sutele din urmă de privațiuni este exemplul cel mai edificator că acest popor s-a ridicat din beznă și, trecînd prin școli, a început să-și betoneze autostrăzile progresului, care nu distrug nici templele, nici coloasele fresce, nu îngroapă nici textele sacre ale culturii vechi, ci le luminează și le fixează într-un panteon mai durabil și mai complet.

RADU BUDEANU

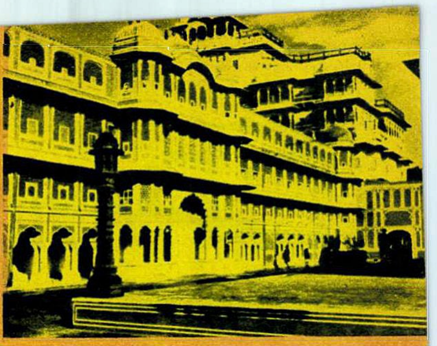

5

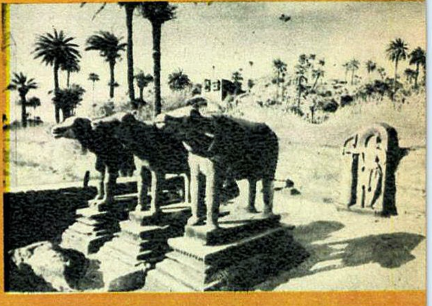

6

7

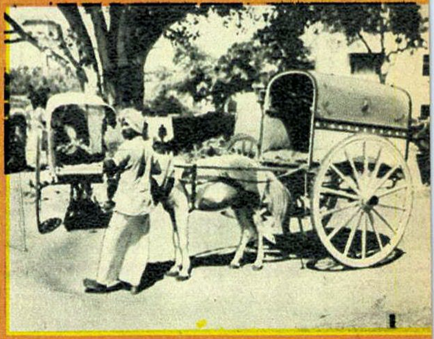

8

9

1) «Corabia desertului» este prezentă și aici. 2) Veche artă indiană. 3) Pitorescul costumelor și gratia dansatorilor indieni sînt cunoscute în toată lumea. 4) Unul din străvechile monumente ale Indiei — templul din Khajuraho. 5) Vedere din Benares. 6) Celebrul monument din Mount Albu este izvorul multor legende indiene. 7) Loc de joacă pentru copiii din Delhi. 8) Unul din obișnuitele mijloace de circulație — trăsura. 9) Bombay.

ELEVUL cu PĂPĂDIA

S-ar putea ca mîinile noastre să datoreze mult în desăvîrşirea lor acestor plopi...

Pe aleea cu plopi, plopi pe care i-am sădit aproape la începuturile şcolii, acum zece, unsprezece ani, cu elevii şi pedagogii, în timpul liber, au ieşit pînă acum multe promoţii de muncitori de înaltă calificare, tehnicieni şi maiştri pentru toate ramurile mineritului. Oameni care dau viaţă cifrelor de plan pe care le raportează Maramureşul la congresele partidului. Şi alte şi alte generaţii de elevi păşesc cu emoţie pe aceeaşi alee cu plopi, spre şcoala ascunsă parcă simbolic sub poalele muntelui.

Aparatul de fotografiat a surprins mîini de ucenici, luînd primele contacte cu rigla de metal şi cu şublerul, aplecaţi asupra unui profil, asupra unei piese. Tabla e plină cu secţiuni, cu scheme, cu relee. Sculele cu care se lucrează în atelierele de iniţiere, mai toate sînt moştenite de la proaspeţii absolvenţi. Ei le-au făcut ca «lucrări de control» sau teză sau extemporal practic. Strungurile sînt acum singure. Cei care le mînuiesc, elevii din anul II sînt la această oră undeva sub pămînt, în minele de la Săsar sau Herja, alţii în flotaţie unde finisează, definitivează deprinderile şi măiestria viitoarei lor meserii.

Aparatul de fotografiat l-a surprins pe Mihuţ Ioan din anul II E Electricieni de mină, acest băiat cu păpădia, şeful clasei, alături de Ciolpan Ioan acordeonistul clasei, «elevul cu media cea mai mare» după spusele maistrului.

«În primul rînd, voinţa...» cu «v» mare. (Observ că elevii aceştia sînt mai practici şi foarte siguri pe tot ce spun). «Eu aşa cred, că prin voinţă faci orice». Meseria o practic cu multă plăcere şi totuşi voiam să mă fac profesor de matematică, eram evidenţiat şi simţeam faţă de matematică o atracţie ca de magnet. Şi totuşi îmi place cel mai mult să întocmesc programe artistice. M-am decis pentru «electricieni de mină». «Îmi plac cărţile de aventuri». «Peste tot întîlnesc eroi la care voinţa le-a hotărît de cele mai multe ori soarta». «Cît priveşte şcoala? În îmbinarea teoriei cu practica şi cu studiile suplimentare la tehnologia meseriei văd singura soluţie de a ajunge la măiestrie.

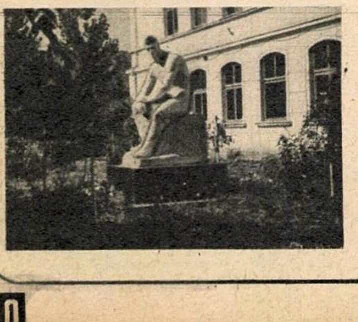

Mihuţ Ioan, cu ochii la păpădia pe care o striveşte încet între degete îmi spune: «Mă emoţionează rezultatul final de înaltă calificare. Pentru mine, nota zece nu este o abstracţie goală. Înseamnă tot, înseamnă superior faţă de obişnuit, înseamnă complet. Nu-i exclus din zece nici frumosul. Vedeţi păpădia asta? Suflu în ea şi nu mai e frumoasă, îi lipseşte ceva, îi lipsesc cîteva firicele de puf. E ca şi cum piesa pe care o fac la strung n-ar avea lustru sau cum o sculă nu s-ar aşeza corect în palmă pentru că la proiectarea ei nu s-a ţinut seama de un amănunt: forma unei mîini. Încerc să înţeleg nota zece ca un tot în care se leagă o mulţime de funcţii».

Am abătut discuţia uitîndu-ne în jur. Nu departe de noi, un grup de elevi în maiouri şi chiloţi făceau gimnastică şi-mi amintesc de exerciţiile de înviorare pe care le făceam dimineaţa în spatele şcolii cu aproape o mie de elevi. Elevii aceia au crescut ca muntele şi se bat voiniceşte cu stînca. Am evocat apoi interlocutorilor mei şcoala cum arăta ea cu toate acareturile în urmă cu zece ani: numai hîrtoape împrejmuite pe o suprafaţă că puteai să te pierzi. Cu gardul din plăci de beton şcoala părea atît de golaşă! Vă place cum arată acum? Am făcut atunci hectare întregi de straturi cu flori după un plan stabilit dinainte. Şi ne imaginam viitorul nostru Trianon. Aci va fi terenul de sport, aici vor veni plopii, dincoace arbuştii.

Sînt convins că mediul în care ne găsim acţionează asupra noastră oriunde ne-am duce şi ne face să permanentizăm frumosul peste tot. De altfel, şi acasă, cerdacurile cu flori...

— Da, da, te simţi mult mai bine într-o ambianţă plină de verdeaţă, ne spune Duruş Vasile din anul II, elev cu zece la practică.

La concursul pe meserii al Ministerului minelor s-a prezentat onorabil. Concursul cerea încordare, o execuţie rapidă şi impecabilă. «Trebuia să realizăm un «contact flexibil». Mi-au venit în minte toate caietele de meserie pe care le păstrez cu sfinţenie. Am acolo o mulţime de observaţii pe care le recitesc din cînd în cînd cu toate că multe din ele le-am depăşit de mult şi mi se par simple jucării. În concurs am lucrat aproape mecanic ca şi cum ai lucra în somn. Mă gîndeam şi la tata şi la multe altele».

— Mîinile noastre poate datorează mult în desăvîrşirea lor acestor plopi în jurul cărora săpăm primăvara.

— Sau păpădiei.

— Sau acordeonului.

— Nu ştiu, sînt atîtea lucruri de care trebuie să ţinem seama: atelierul, maiştrii, orele de cursuri, înviorarea de dimineaţă, straturile cu flori...

Ioan DONCA

UN DEBUT SENZAŢIONAL

Secolul trecut debutează în transporturi în mod senzaţional prin apariţia «carului cu foc». Fără cai şi fără boi, expirînd doar aburi şi fum, el aleargă pe «drumuri de fier» special construite, cu viteze ameţitoare pentru vremea aceea. Aţi înţeles, desigur, că este vorba despre **tren.** În 1829, în Anglia, primul tren din lume străbate prima cale ferată, pe distanţa «Liverpool-Manchester». Trei ani mai tîrziu intră în istorie şi primul tren din Franţa, pe ruta «Paris-St. Germain». Europa este rapid cuprinsă de febra acestei excepţionale invenţii tehnice care avea să revoluţioneze transporturile.

ECOURI ŞI PROIECTE AUTOHTONE

Evenimentele acestea, care răscolesc pur şi simplu lumea, înregistrează ecouri şi-n ţara noastră. În acea vreme, cînd celor mai mulţi oameni le era foarte greu să admită numai ideea că roata s-ar putea rostogoli de-a lungul drumurilor fără să fie folosită tradiţionala forţă a animalelor, primele veşti despre apariţia trenurilor stîrnesc, cum e şi firesc, atitudini contrare, în care mirarea şi uimirea

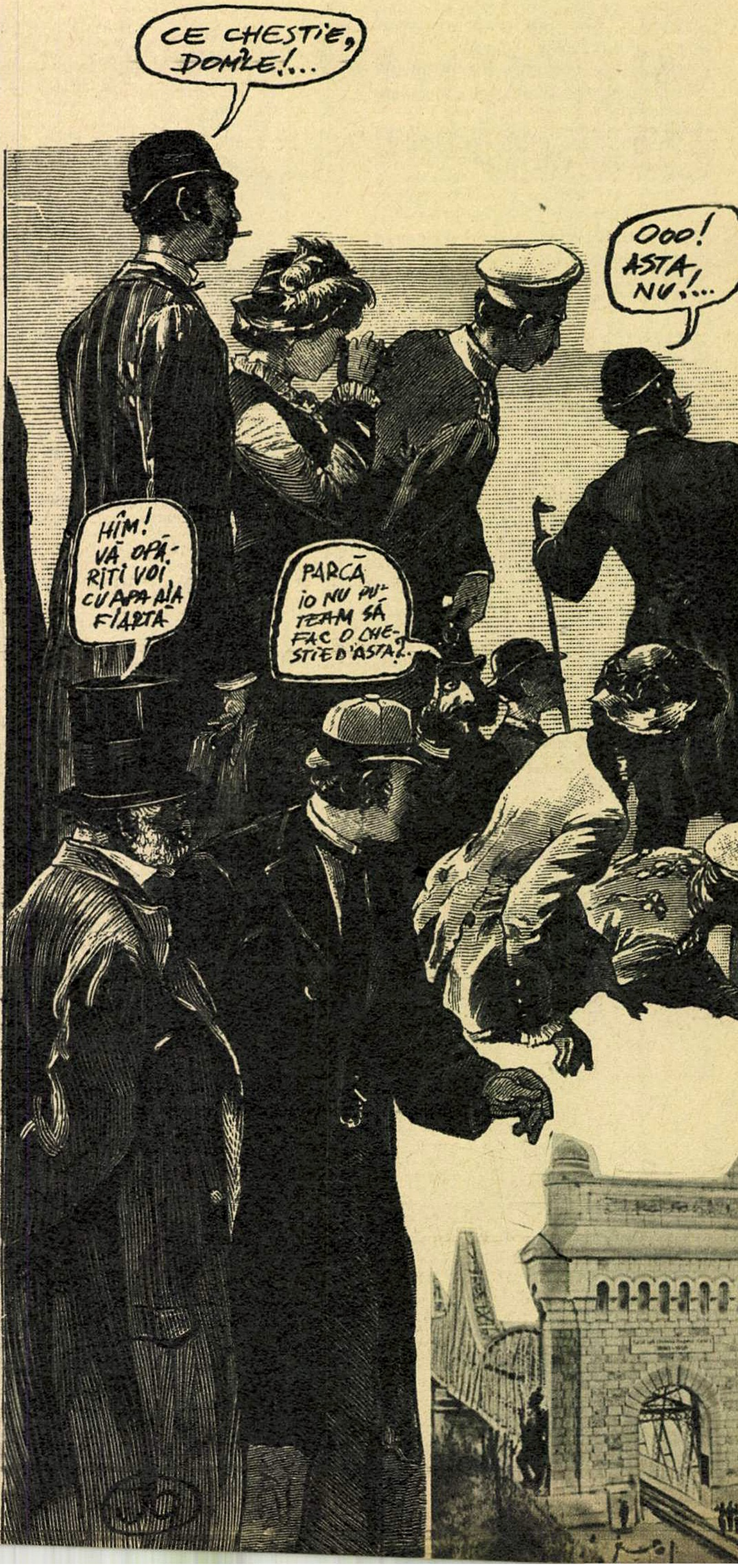
CE CHESTIE, DOMLE!...
OOO! ASTA NU!...
HÎM! VĂ OPĂRITI VOI CU APA AIA FIARTĂ
PARCĂ IO NU PUTEAM SĂ FAC O CHESTIE D'ASTA?..

CARUL cu FOC

CENTENARUL CĂII FERATE „BUCUREȘTI - GIURGIU“

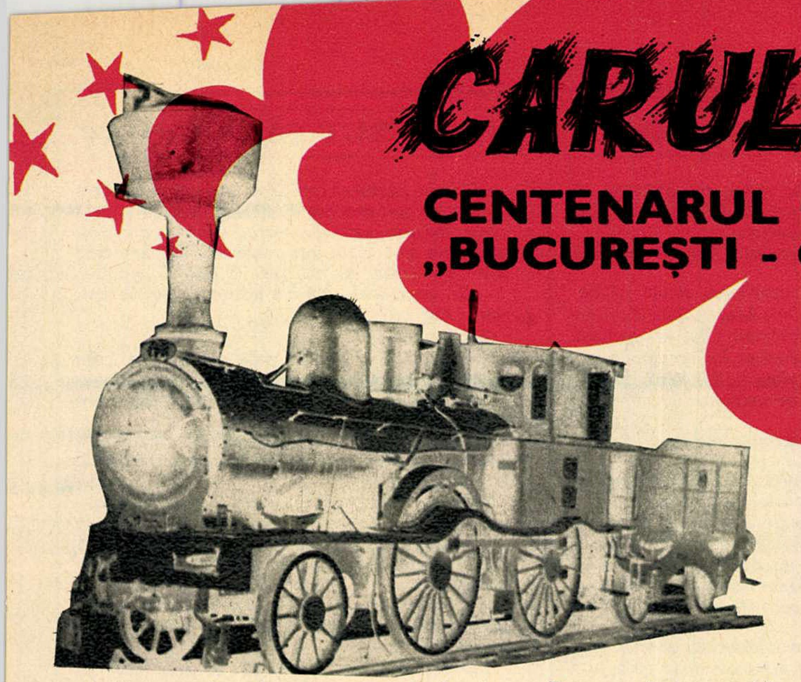

se îmbină cu neîncrederea iar entuziasmul cu teama. Dar, spre cinstea noastră, și de data aceasta se găsesc numeroase minți luminate, oameni deosebit de receptivi la tot ceea ce înseamnă progres. Nicolae Golescu (fiul cunoscutului cărturar Dinicu Golescu), aflat în străinătate și în apropierea «carelor cu foc» atunci cînd ele își fac apariția pe scena civilizației umane, se întoarce acasă profund impresionat și cu unele sugestii pentru țara noastră. Inspirîndu-se din relatările sale, revista «**Muzeul Național**» din 3 iunie 1836 își pune astfel la curent cititorii: **«Trăsurile care umblă cu aburi transportă pe oameni și mărfurile lor pe multe drumuri, în Englitera, Spania și Germania, cu o iuțeală care întunecă mintea de mirare, și ar socoti cineva că acesta este un farmec; și adevărat, cine nu s-ar mira cînd vede o căruță care nu e trasă de cai, sau de alte dobitoace, ci numai de puterea unor aburi de apă ce fierbe într-un cazan, face într-un ceas o călătorie care abia de s-ar putea săvîrși în trei zile pe picioare?»** Cum Nicolae Golescu era adjutant al domnitorului Alexandru Ghica, este explicabilă intenția acestuia din urmă de-a construi un drum de fier. Dintr-o mulțime de motive (tehnice, economice și de altă natură) proiectul acesta n-a fost realizat, cum n-au fost realizate nici altele, destul de numeroase, care i-au urmat. (Dintre acestea, mai important e proiectul de-a se construi un «drum de fier» pe ruta «Vîrciorova—Craiova—București», susținut,printre alții, și de Alexandru Ioan Cuza, încă din primul său an de domnie — 1859).

LA FILARET S-A FOST ADUNAT TOT NORODUL...

În acest context, una dintre primele realizări din țara noastră: inaugurarea căii ferate «București—Giurgiu». Evenimentul are loc la 19 octombrie 1869, adică exact acum 100 de ani.

Încă din zorii acelei zile de toamnă, în gara Filaret, așa cum au consemnat gazetarii în presa vremii «...**s-a fost adunat tot norodul din București ca să vadă cum merge trenul și ca să admire pe aceia dintre oamenii care cutează a se urca în el**». Fuseseră invitați să facă această primă călătorie miniștri, membri ai corpului diplomatic, reprezentanți mai de vază ai autorităților și cîțiva negustori. Două garnituri, fiecare compusă dintr-o locomotivă și trei vagoane, erau gata de drum. Fiecare dintre ele putea să transporte pînă la 72 de persoane. Dar primul tren care a pornit în cursă n-a avut în vagoane decît... 40 de călători. Explicația acestui fapt a dat-o a doua zi ziarul «**Românul**», ironizîndu-i pe unii dintre invitații care au lipsit de la inaugurare de teama călătoriei cu «**năzdrăvănia aceea de căruță cu aburi, nemaivăzută în țară**». «**Calea ferată de la București la Giurgiu** — relatează acest ziar — **s-a inaugurat ieri cu bine și cu noroc. Un singur lucru a cam întunecat această binefăcătoare serbare: n-au luat parte la ea mai mulți cetățeni de vază. S-au «îmbolnăvit» mai toți membrii Curții de conturi, s-a «îmbolnăvit» însuși domnul ministru din Intru (de interne, n.n.)...**»

Primul tren, botezat «Mihai Bravul», a plecat din gara Filaret la orele 10,45 și a sosit la Giurgiu la 12,30, făcînd pe parcurs o singură «escală», în stația Comana (pentru a-și alimenta locomotiva cu apă). El a atins pe alocuri 45 kilometri pe oră, viteză nemaipomenită pînă atunci la noi. Al doilea, denumit «Dunărea», a plecat după trei ore, cu toate locurile completate, iar seara amîndouă s-au întors în București cu călătorii... întregi și nevătămați.

TRĂSURILE DE POȘTĂ LA... MUZEU

Condițiile de călătorie cu aceste garnituri nu erau dintre cele mai bune: stațiile nu fuseseră încă legate între ele prin telegraf și din cauza aceasta toate trenurile se întîlneau obligatoriu în stația Comana; în celelalte stații ele intrau numai însoțite de «pilot», adică de acarul pe care-l «culegeau» cu cîteva sute de metri mai încolo și care stătea pe grătarul locomotivei, conducînd trenul la peron; nici un tren nu circula noaptea, ci numai ziua, între orele 7 și 18; vagoanele erau luminate cu ulei de rapiță și pe timp de iarnă nu erau încălzite (brrr! — zicem noi, friguroși!). Cu toate acestea, reușita inaugurării acestei linii a dat curaj oamenilor care chiar de-a doua zi au renunțat la serviciile trăsurilor de poștă, preferînd noul mijloc de locomoție. Și cum solicitanții erau din ce în ce mai numeroși, curînd a fost sporit numărul de garnituri de la două la șase, trei pentru pasageri și trei pentru mărfuri. Astfel, trenul și-a cîștigat repede aprecierea unanimă a tuturor locuitorilor, pîna și a giurgenilor care în 1866, cu un an înainte de-a începe lucrările la această linie de cale ferată, se arătaseră pesimiști și îngrijorați și înaintaseră chiar o jalbă către Adunarea deputaților, cerînd «**...să nu cumva să se construiască drumul de fier, pentru că trenul, în mersul lui nesocotit și nebunesc, ar ucide vitele gospodarilor...**»

CAPODOPERA DE LA CERNAVODĂ

În perioada dintre 1869 și sfîrșitul secolului trecut, transportul feroviar se dezvoltă la noi destul de repede. Una după alta sînt construite și date în exploatare alte numeroase linii de cale ferată: «Roman—Burdujeni» (1869), «Pașcani—Iași» (1870), «București—Buzău—Brăila—Tecuci—Roman» și «Chitila—Pitești» (1872), «Iași—Ungheni» (1874), «Pitești—Vîrciorova» (1875), «Ploiești—Predeal» (1879).

Anul 1881 marchează un nou eveniment important în acest domeniu: are loc inaugurarea căii ferate «Buzău—Mărășești» construită numai de către specialiști români. Apoi, acesteia i se adaugă altele: «Vaslui—Iași» (pe traseul căreia se sapă primul tunel feroviar din țara noastră, cel de la Bîrnova, lung de 236 m), «Dorohoi—Iași» (cu tunelul Epureni, lung de 942 m), «Roșiori—Zimnicea», «Rîmnicu-Vîlcea—Rîul Vadului», «Tîrgoviște—Pucioasa», «Pitești—Curtea de Argeș»,«Galați—Bîrlad», «Adjud—Palanca». Cu ocazia lucrărilor la aceste linii de cale ferată s-au afirmat numeroși ingineri români, printre care și **Anghel Saligny,** autorul celebrului pod de la Cernavodă (750 m lungime, 30 m înălțime de la nivelul apei, 17 000 tone oțel), inaugurat la 15 septembrie 1895. Podul acesta, impresionantă operă tehnică, era atunci cel mai mare din Europa și al patrulea din lume. Ziarele străine, vorbind cu admirație despre el și autorul său, l-au denumit, pe bună dreptate, «**o capodoperă a tehnicii universale și un exemplu al capacităților creatoare românești**».

AZI, DUPĂ UN SECOL

În timpul care s-a scurs de la inaugurarea căii ferate București—Giurgiu, tehnica noastră feroviară a făcut eforturi remarcabile și a reușit să țină pasul cu progresele realizate pe plan mondial în acest domeniu. Dar, mai ales după eliberare, transporturile feroviare din țara noastră au cunoscut o asemenea dezvoltare, încît acum ne aflăm la egalitate în acest domeniu cu numeroase țări dezvoltate. Azi fabricăm tot ceea ce este necesar transportului feroviar, de la șine pînă la modernele locomotive Diesel-electrice și electrice. Rețeaua de căi ferate a fost mult extinsă, dar mai ales modernizată din multe puncte de vedere.

ION MUNTEANU

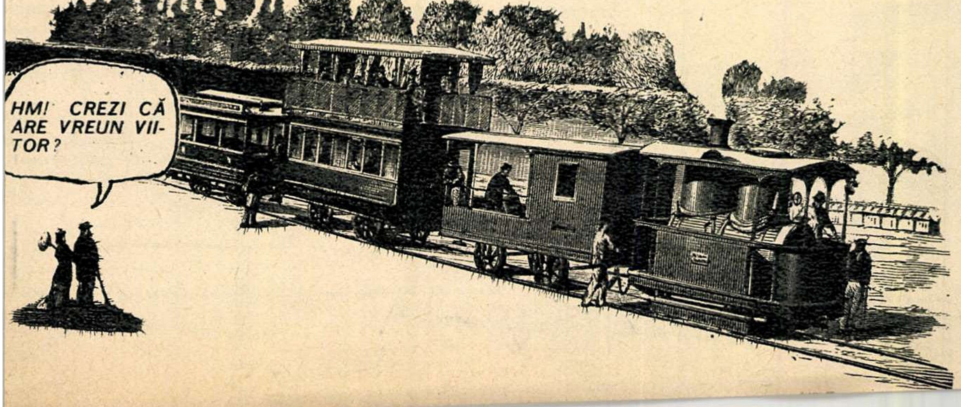
HM! CREZI CĂ ARE VREUN VIITOR?

HARALAMB ZINCĂ

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

⑩

Roman foileton

O INVITAȚIE NOCTURNĂ

Să fi izbutit oare Tudoran să evadeze și încă în aceeași zi? Ajunsesem din nou, în mod firesc, la povestirea «Botezul focului». Să nu uităm că, în lucrarea sa, fostul parașutist ne povestea cum, în după-amiaza zilei de 24 august, către asfințitul soarelui, a fost salvat de la moarte de un «aviator rătăcitor». Îmi plăcea să cred că salvatorul lui Dragoș Balaban era una și aceeași persoană cu Puiu Tudoran. Deducția mi se părea pe cît de entuziasmantă, pe atît de fantastică. Însă nu-mi era îngăduit să plutesc pe aripile unor asemenea deducții. Un singur om ar fi putut să-mi răspundă la toate întrebările pe care mi le puneam, fratele comandantului de escadrilă Ilie sau Dumitru Cîșu, cum îl numise Florin Racoviceanu. Ei bine, acest Cîșu trebuia scos din pămînt, din iarbă verde, de oriunde, dar trebuia scos.

Mulțumit de tot ceea ce întreprinsesem în ziua aceea, mi-am spus că ar fi timpul să mă pregătesc de culcare. Nu era prea tîrziu, dar oboseala mă cam dovedise. Îmi amintesc că tocmai căscam cu o mare plăcere, cînd țîrîitul telefonului m-a făcut nu știu de ce — să tresar înfiorat de parcă o mînă nevăzută mi-ar fi picurat stropi de gheață pe șira spinării. «Ce ar fi să-l las să sune? mi-am zis în prima clipă. Nu răspund și pace!» Telefonul însă își pusese în gînd să-mi izgonească liniștea din cameră și a izbutit. Am ridicat receptorul, cuprins de o sumbră presimțire.

— În sfîrșit! rosti o voce bărbătească de la celălalt capăt al firului.

— Cu cine doriți? întrebai stăpînindu-mi cu greu un val de furie.

— Chiar cu dumneavoastră, mi se răspunse. Vocea calmă a omului mi se păru cunoscută.

— Sînteți sigur că n-ați greșit? ripostai eu.

— Nu, domnule Zincă.

— În cazul acesta, ce doriți?

— Să vă conving să abandonați cazul aviatorului Puiu Tudoran.

Sumbra mea presimțire se adeverea, prindea

contur. Ceva din adîncul inimii mă îndemna să curm convorbirea, dar necunoscutul, ca și cînd mi-ar fi citit gîndurile, continuă:

— Să nu închideți telefonul... Trebuie neapărat să vă văd.

Pentru un moment propunerea venită pe nepusă masă mă descumpăni. Așadar, individul care mă amenințase — căci bănuiam că el era — ținea acum să mă vadă. Fără să vreau, îmi amintii de vorbele sale: «Dacă ții la viața dumitale!»

— Cînd? îl întrebai acceptîndu-i în principiu propunerea.

— Chiar acum! zise necunoscutul pe un ton categoric.

— De acord. Vă aștept, deși trebuie să recunoașteți că nu e o oră prea potrivită pentru vizite.

— Îmi pare rău, domnule Zincă, dar nu pot să vin la dumneavoastră!

— Doar n-ați vrea să ies din casă la ora asta?!

— De ce nu?! E o noapte frumoasă de toamnă, cu cer înstelat. Tocmai potrivită unor întîlniri nocturne.

Nu prea era cuviincios interlocutorul meu. Dar, ciudat, obrăznicia sa nu mă scoase din sărite, așa cum s-ar fi cuvenit, ci-mi stîrnise în suflet un vîrtej de sentimente contradictorii. Pe de o parte, mă încerca dorința de a-i trînti cîteva vorbe să mă țină minte, iar pe de altă parte, mă îmboldea și dorința de a-i accepta invitația.

— Fie, mă învoii după un timp. Unde vreți să ne întîlnim?

— Mai întîi să ne potrivim ceasurile.

— Douăsprezece fără douăzeci.

— Perfect. Ne vom vedea peste douăzeci de minute, adică la miezul nopții, propuse el bucuros.

— Unde?

— În parcul «23 August».

— Undeee? sării eu ca ars.

Celălalt se prefăcu a nu-mi lua în seamă izbucnirea și continuă la fel de calm, de parcă întîia oară nu l-aș fi auzit destul de bine.

— În parcul «23 August», în dreptul «turnului parașutiștilor».

La auzul cuvintelor «turnul parașutiștilor» nu mă mai putui stăpîni și-mi ieșii de-a binelea din fire. Făcui astfel o greșeală de neiertat.

Crezînd că necunoscutul de la telefon era una și aceeași persoană cu fostul parașutist Dragoș Balaban, spusei:

— Bine, tovarășe Balaban, îmi pierd timpul citindu-vă încercările literare, le apreciez, iar dumneavoastră vă țineți de farse.

Îmi imaginasem că, în sfîrșit, smulsesem masca de pe chipul lui Dragoș Balaban, dar mă dezumflai imediat auzind răspunsul celuilalt:

— Mă văd obligat să vă atrag atenția că săvîrșiți o gravă confuzie. Nu mă cheamă Balaban.

Dintr-o dată, liniștea nopții mi se păru grea și apăsatoare ca o lespede invizibilă. Sîngele mi se

urcă la cap. Faptul că celălalt se ținea mult mai tare decît mine, îmi strecura în suflet o doză de amărăciune. Nu prea mare, dar destulă pentru a mă simți ca un ins slab căzut într-o capcană din care cine știe cum aveam să mai ies.

— Ei, ce spuneți, mă luă necunoscutul la rost, veniți sau nu?

— Cine sînteți?

Întrebarea nu răsunase prea convingător, ceea ce mă întristă și mai mult. Devenisem brusc vulnerabil și asta numai pentru că nu-mi stăpînisem nervii.

— O să aflați la locul întîlnirii. Dacă mai continuăm discuția mi-e teamă că ne apucă dimineața la telefon.

Necunoscutul chicoti batjocoritor sau poate așa mi s-o fi părut...

— Veniți? Sau vă este frică?

— De ce mi-ar fi? rosti eu moale. E pur și simplu departe.

— Ce contează, insistă individul de la telefon. Sînteți posesorul unui «Fiat-1300» albastru, cu numărul 5 B-4397...

Îmi devenise clar: dorea să mă intimideze și, în acest scop, apela la toate mijloacele. Iar acum, privind în urmă, trebuie să recunosc că își atinsese scopul. Într-adevăr, nimic nu mă intimidase mai mult decît chestia cu marca, numărul și culoarea mașinii. Era un indiciu în plus că necunoscutul mă luase în reper, că mă cunoștea sau mă urmărise.

— De ce acum? voii eu să aflu.

— Acum ori niciodată.

— Atunci, poate într-alt loc.

— Înțeleg! Vă este frică... Domnule, în ceea ce mă privește, v-am avertizat... Consider că mi-am făcut datoria...

Pe deasupra mai era și viclean. Fiecare vorbă de-a sa țintea cu precizie exact acolo unde mă ghicea mai vulnerabil.

— Bine, voi veni. Însă ca să ajung la «turnul parașutiștilor» am nevoie de cel puțin un sfert de oră — douăzeci de minute...

— Desigur, îmi dădu necunoscutul dreptate. Vă aștept la douăsprezece și un sfert.

A dat să închidă telefonul, dar l-am oprit.

— Stați! Indicați-mi un semn de recunoaștere.

— E destul că vă cunosc eu. Ar fi mai potrivit să veniți nu prin bulevardul Muncii, ci prin Maior Coravu. E mai aproape de «turn». Știți pe unde? Atunci, la revedere...

Cîteva minute mai tîrziu, la volanul mașinii străbăteam cu o viteză moderată străzile aproape pustii ale Capitalei. Cînd și cînd mă uitam în urmă să văd dacă nu sînt urmărit. Nu, nu constatam nimic. Totuși, continuam să fiu nervos: mă dojeneam pentru purtarea mea copilărească. Nu puteam să pricep cum de acceptasem să mă întîlnesc la miezul nopții, cu un necunoscut și încă unul care-mi adresase cuvinte amenințătoare.

(Va urma)

SALONUL AUTO-MOBILISTIC

Cutezătorii

Prezintă PROFESORUL PARBRIZ

Dar mîine? Carosierii sînt la fel de fecunzi ca și croitorii de lux. Frumoasele de azi ale șoselei vor părea mîine niște băbuțe demodate... Dar ele, mașinile viitorului, cum vor arăta? La această întrebare vor răspunde, desigur, mulți dintre voi, în cadrul probei nr. 10 a concursului nostru!

La mașini, moda se schimbă întocmai ca la domnișoare. Acum, de pildă, se poartă caroserii asimetrice garnisite cu faruri escamotabile. Acest Opel G T (cu un motor de 1 897 cm^3, care dezvoltă o viteză de 185 km pe oră) pare că spune: **«Admirați-mă și... dați-vă la o parte: șoseaua e numai a mea!»**

CORESPONDENȚA SALONULUI

Azi, prieteni, apare penultimul cupon. Asta înseamnă că data încheierii concursului — 30 OCTOMBRIE 1969 — este foarte aproape. Aș dori să folosim «corespondența salonului» de astăzi pentru cîteva precizări. Fiți foarte atenți.

- Marele premiu al Salonului nostru constă într-un CART la care se adaugă un ECHIPAMENT de pilot și dreptul de a participa la un raliu republican. Pentru probele 1, 8 și 10 se vor acorda premii speciale.
- Prima întrebar
a apărut în nr. 29, ia
ultima va apărea î
nr. 43.
- Participanții sîr
obligați să răspund
**pe cuponul decu
pat din revistă.** L
nevoie, dacă spațiu
de scris vi se par
prea mic, puteți atas
cuponului o bucat
de hîrtie.
- Între o întrebar

CUPON Nr 14

**Întrebare: Care este cel mai recen
tip de autoturism românesc și ce viteză
maximă poate atinge?**

Răspuns:.............................

....

....

CU MICROFONUL PRINTRE COPII

Poșta rubricii

de **MIHAI STOIAN**

Deoarece la redacție au venit nenumărate scrisori care încearcă să dea un răspuns la întrebarea **«Sînt mai "grozavi" băieții decît fetele?»**, publicăm o parte din ele.

Un băiat — **Alexandru Oarză — Suceava** — e de părere că «fetele sînt mai sensibile, mai îndemînatice decît băieții, au mult gust și simț practic. Unele învață mai mult și mai bine decît băieții. Sînt mai întreprinzătoare. Unele sînt egoiste și foarte vorbărețe. Băieții sînt mai puternici, mai inteligenți. Nu toți sînt curajoși. Cred că toți băieții sînt foarte orgolioși. Băieții sînt foarte puțin superiori fetelor. Uneori această superioritate nici nu se observă».

Așadar, recapitulînd: «băieții — zice un băiat — sînt «mai inteligenți» și foarte puțin superiori fetelor», dar, atenție! superiori atît de puțin încît «uneori această superioritate nici nu se observă». Atunci cum se constată?

Dar să vedem ce părere are o fată: «Cred că băieții sînt mai curajoși și mai puternici decît fetele, dar au și unele defecte. Vrînd să pară mai «grozavi», ei se poartă urît cu noi, vorbesc urît față de fete, uneori le și bat și eu mai cred că băieții uită prea ușor totul dintr-o dată» **(Ileana Anton, clasa a VII-a, București)**.

Iată, deci că o fată le recunoaște băieților merite suplimentare (mai curajoși, mai puternici) și sesizează un posibil defect, un fel de primejdioasă superficialitate — în comportare — amănuntul că ei «uită prea ușor totul dintr-o dată».

Felician Bucin, str. Horea 38, Cluj afirmă categoric: «Eu nu le găsesc fetelor nici un defect; cu toate că îs mai slabe ca băieții, ajută și ele în diferite lucrări cu puterile lor». Iar **Nicoleta Rogobete, clasa a VIII-a**, încearcă să dea un răspuns mai complet: «Recunosc, sînt fel de fel de oameni, căci natura nu croiește după tipar, și fiecăruia îi corespunde o anumită trăsătură: există băieți mai curajoși ori fete mai gospodine, există fete mai sensibile ori băieți mai inteligenți, și totuși, nici una din trăsături, fie ea calitate ori defect, nu poate fi mai mult atribuită fetelor sau băieților, nici una nu poate fi monopolizată de o singură categorie, oricare ar fi aceasta».

ın concurs și mași-
a fotografiată alătu-
nu e nici o legă-
ură. Mașinile sînt
entru albumul nos-
u, iar întrebările
entru.... cart!

● La probele 1, 8
10, fiecare dintre
ı poate participa,
ıcă dorește, cu mai
ulte răspunsuri
ıdică definiții; ghi-
tori sau epigrame;
esene. Atenție: ele
ebuie să fie origi-
ale, deci create de
ı! Cine le va copia
n cărți sau reviste
ı fi exclus din con-
urs).

— Desenele pot avea orice dimensiune și pot fi colorate în orice tehnică (acuarele, tușuri color, ulei tempera etc.).

● Îmi veți trimite TOATE cele 15 probe rezolvate într-un SINGUR PLIC, pînă la 30 octombrie 1969 (data poștei) pe adresa: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București, pentru profesorul Parbriz.

Succes, prieteni! Țin pumnii pentru fiecare din voi!

P.S. Ieri am început să fac rodajul cartului. Merge bine!

VACANTELE UNUI TINAR LINISTIT

MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu: **AL. BOGDAN**
Ilustrații: **PUIU MANU**

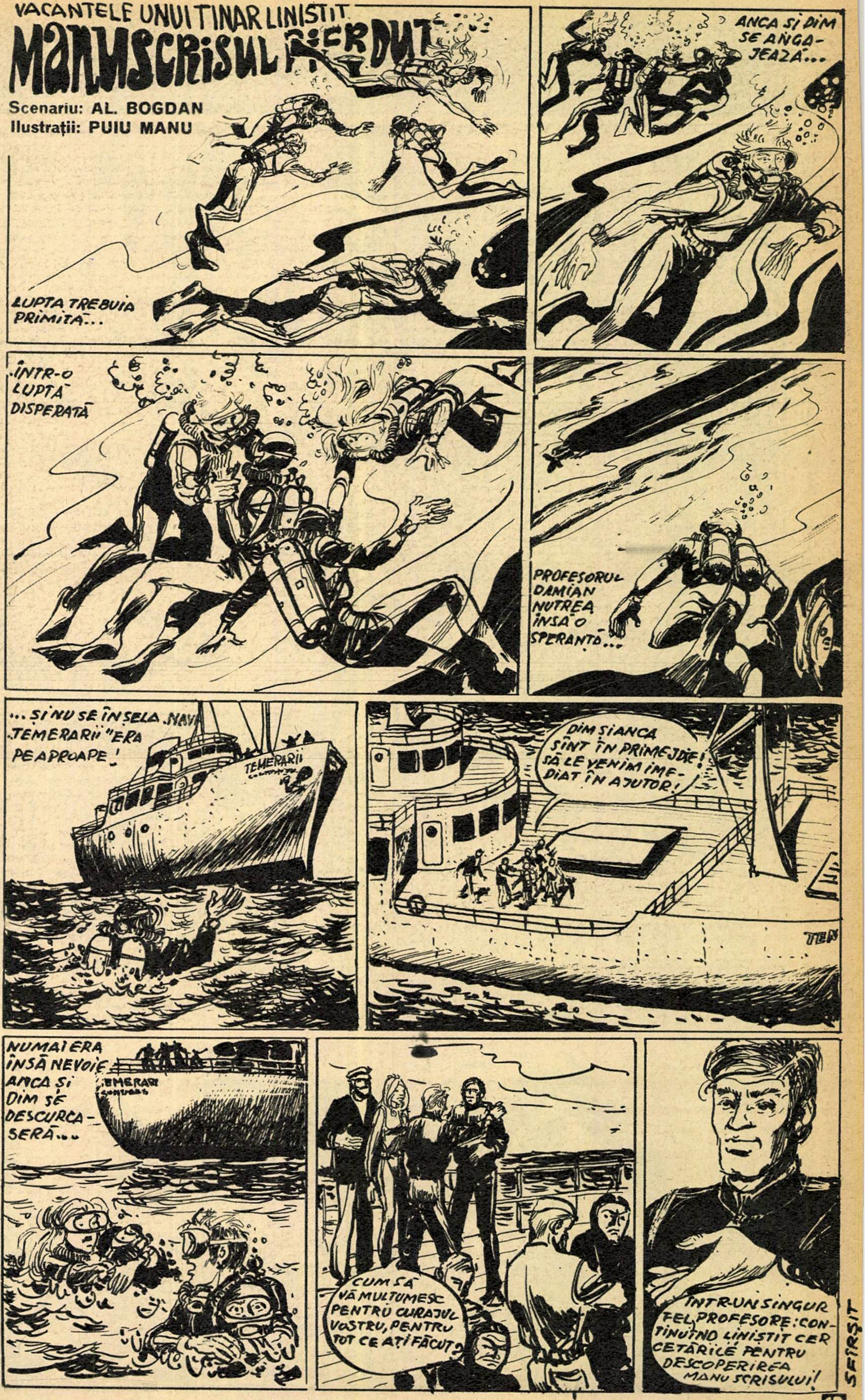
LUPTA TREBUIA PRIMITĂ...
ANCA ȘI DIM SE ANGAJEAZĂ...
ÎNTR-O LUPTĂ DISPERATĂ
PROFESORUL DAMIAN NUTREA ÎNSĂ O SPERANȚĂ...
...ȘI NU SE ÎNȘELA. NAVA "TEMERARII" ERA PE APROAPE!
TEMERARII
DIM ȘI ANCA SÎNT ÎN PRIMEJDIE! SĂ LE VENIM IMEDIAT ÎN AJUTOR!
TEM
NUMAI ERA ÎNSĂ NEVOIE. ANCA ȘI DIM SE DESCURCASERĂ...
TEMERARI
CUM SĂ VĂ MULȚUMESC PENTRU CURAJUL VOSTRU, PENTRU TOT CE AȚI FĂCUT?
ÎNTR-UN SINGUR FEL, PROFESORE: CONTINUÎND LINIȘTIT CERCETĂRILE PENTRU DESCOPERIREA MANUSCRISULUI!
SFÎRȘIT

11 „Marele drum al INCAȘILOR"

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **AJUNS LA CUZCO, ALMAGRO MOARE DE SĂGEATA LUI TAMPU. ACESTA ÎȘI ELIBEREAZĂ TATĂL ȘI FUG ÎMPREUNĂ.**

Scenariu: DARIE NOVĂCEANU . Desene: MIHAI SÂNZIANU

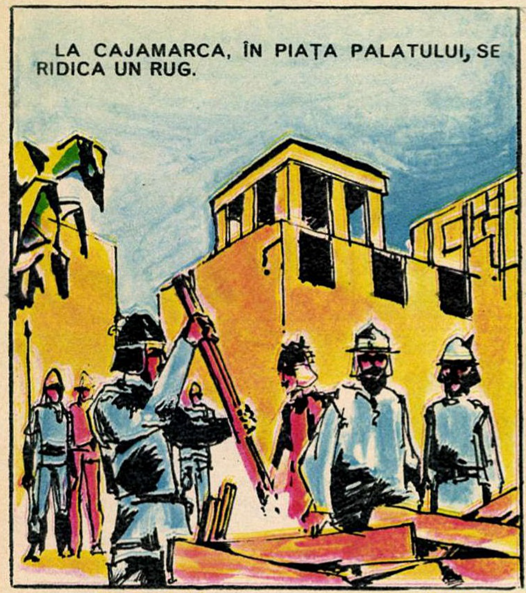

LA CAJAMARCA, ÎN PIAȚA PALATULUI, SE RIDICA UN RUG.

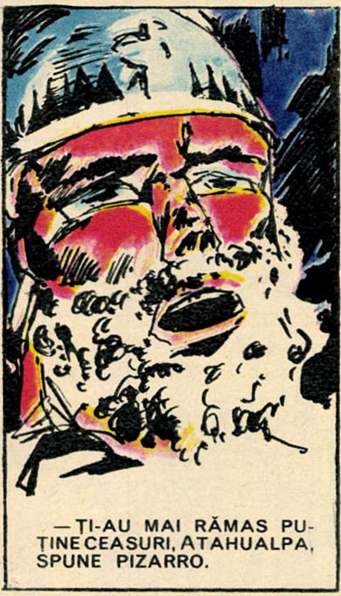

— ȚI-AU MAI RĂMAS PUȚINE CEASURI, ATAHUALPA, SPUNE PIZARRO.

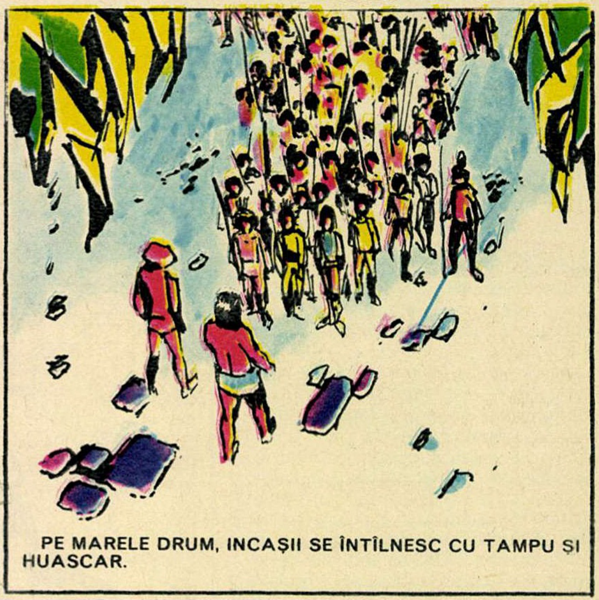

PE MARELE DRUM, INCAȘII SE ÎNTÎLNESC CU TAMPU ȘI HUASCAR.

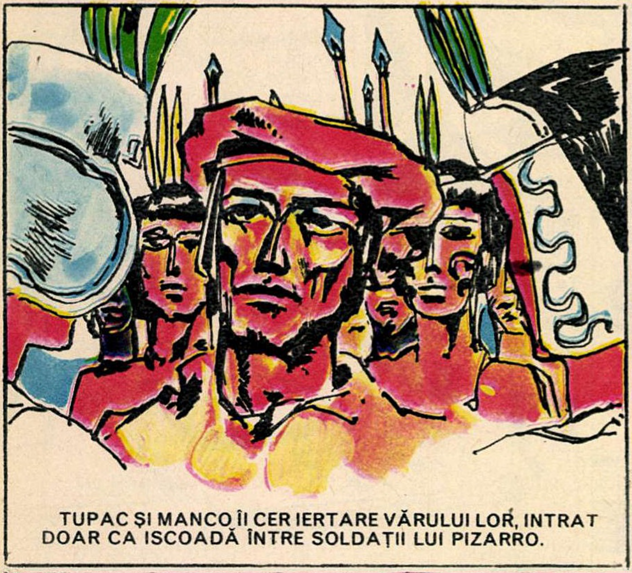

TUPAC ȘI MANCO ÎI CER IERTARE VĂRULUI LOR, INTRAT DOAR CA ISCOADĂ ÎNTRE SOLDAȚII LUI PIZARRO.

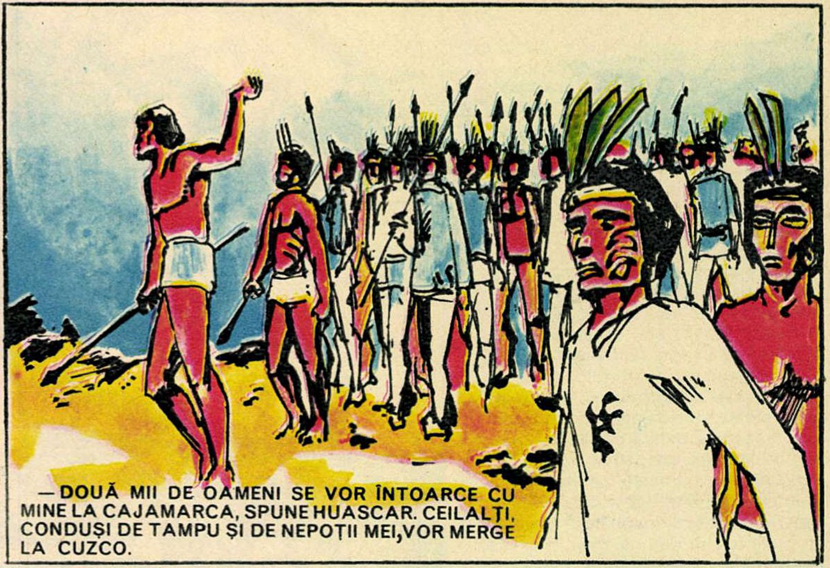

— DOUĂ MII DE OAMENI SE VOR ÎNTOARCE CU MINE LA CAJAMARCA, SPUNE HUASCAR. CEILALȚI, CONDUȘI DE TAMPU ȘI DE NEPOȚII MEI, VOR MERGE LA CUZCO.

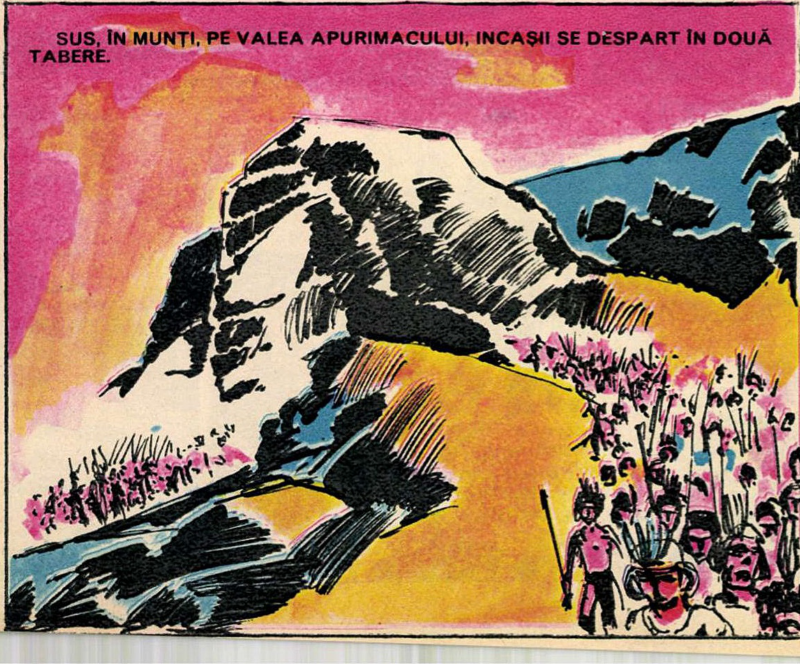

SUS, ÎN MUNȚI, PE VALEA APURIMACULUI, INCAȘII SE DESPART ÎN DOUĂ TABERE.

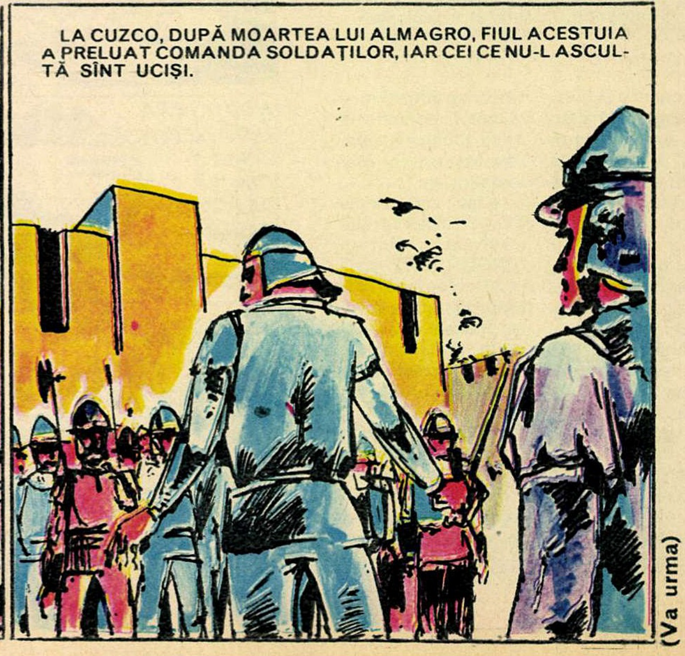

LA CUZCO, DUPĂ MOARTEA LUI ALMAGRO, FIUL ACESTUIA A PRELUAT COMANDA SOLDAȚILOR, IAR CEI CE NU-L ASCULTĂ SÎNT UCIȘI.

(Va urma)

Rezultatul concursului

„CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL CAMPIONATULUI NAȚIONAL“

– ediția 1968-1969 –

În urma lansării acestui concurs (în numărul 26 al revistei noastre), am primit la redacție 5 172 de taloane. Numărul mare de participanți ne-a dovedit, încă o dată, popularitatea de care se bucură fotbalul și protagoniștii lui în rîndul cititorilor noștri. (Faptul acesta reiese și din numeroasele scrisori pe care participanții le-au adăugat taloanelor și-n care ei explică de ce îndrăgesc un anume fotbalist, apreciază nivelul fotbalului nostru, își exprimă unele păreri critice și dau chiar... sfaturi pentru o cît mai bună organizare a acestui sport).

Din totalul taloanelor primite la redacție, 4 354 de participanți, adică 84,18 la sută, l-au indicat pe tînărul și talentatul fotbalist **FLORIAN DUMITRACHE** de la clubul sportiv «Dinamo»-București. Conform regulamentului, toate aceste taloane au participat la tragerea la sorți, care au avut loc în tabăra «Minitehnicus» de la Sinaia. Iată-i acum, în ordine, pe fericiții cîștigători:

PREMII:

1. **PREMIUL I — «BALONUL DE AUR» (o minge de fotbal cu autografele unor celebri jucători de fotbal și un ceas de mînă** — DUMITRU POSTOLACHE — Comănești-Bacău.

2. **PREMIUL II — O minge de fotbal și un ceas de mînă** — ALEXANDRU DUMITRIU — Galați;

3. **PREMIUL III — O minge de fotbal și o sacoșă cu inscripția «Cutezătorii»** — MIRCEA M. POPESCU — București.

MENȚIUNI

(Constînd fiecare dintr-un stilou marca «Herro»)

MIOARA OPRIȚOIU — Cărbunești-Gorj, STEJĂREL MIGHIU — Dorohoi, PETRE MĂNDOIU — Craiova, ION POPA — Çeptura-Prahova, GABRIEL CRISTEA — Focșani, IULAI TOPAN — Gherla, ION BANCIU — Ighișul Vechi-Sibiu, MARIANA CHICHIȘAN — Poarta Sălajului-Sălaj, NICOLAE IOAN — București, NICOLAE MIȘOIU — Mediaș.

Premiile respective vor fi trimise pe adresele cîștigătorilor în maximum 30 de zile de la apariția rezultatelor.

Așa cum ne-am angajat vom înmîna fotbalistului FLORIAN DUMITRACHE, **într-un cadru festiv «DIPLOMA DE POPULARITATE A REVISTEI CUTEZĂTORII».**

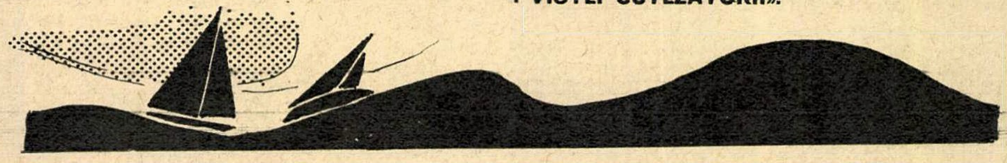

FAIR-PLAY

O MEDALIE DE AUR... NEOLIMPICĂ LA J.O. DE LA TOKIO

Se știe, visul oricărui sportiv e să-și încununeze activitatea cu laurii olimpici, cucerirea unei medalii olimpice (mai ales de aur) însemnînd intrarea sa în istorie și-n legendă chiar. Miza fiind celebritatea, disputa este acerbă, mai tenace și mai neîndurătoare decît în oricare alt fel de competiții. Totuși și-n cadrul jocurilor olimpice se petrec fapte de fair-play, ceea ce dovedește, o dată în plus, că omul, oricînd și-n orice situații s-ar afla, e în stare de gesturi de-o inegalabilă frumusețe morală.

În cronica olimpiadei de la Tokio (1964) a fost consemnat un asemenea fapt.

Apele Pacificului erau agitate. Înainte de-a fi aprinsă flacăra olimpică, taifunul le răscolise în două rînduri și ele n-avuseseră încă timp să-și găsească liniștea. Din acest motiv, locul de desfășurare a uneia dintre cele mai spectaculoase probe, **«regata de iahturi»**, a fost mutat din golful Sagani ceva mai la sud, în dreptul micului port, de pescari Oiso. In golful acesta oceanul era mai liniștit, totuși condițiile de desfășurare nu erau ideale. Furtuna se făcea simțită și aici. Concurenții, conștienți de pericole, au luat totuși startul, avîntîndu-se pe apele agitate cu micile și elegantele vase cu pînze. Și temerile s-au adeverit. E adevărat, numai într-un singur caz. La un moment dat, în plină desfășurare a concursului, unul dintre echipierii ambarcațiunii australiene a căzut în apă și aproape în același timp barca a naufragiat. Doi oameni, doi sportivi erau în pericol. Cineva trebuia să le vină urgent în ajutor, altfel accidentul s-ar fi putut încheia tragic. Mai în fața lor se afla ambarcațiunea suedeză condusă de frații Stig și Laro Kall. În acel moment ei aveau o poziție dintre cele mai bune, acumulaseră o mulțime de puncte și aspirau la o medalie olimpică. Totuși, observînd accidentul, s-au întors din drum, salvîndu-i pe cei doi sportivi australieni. În felul acesta au pierdut minute prețioase și șansa de-a se situa pe unul dintre locurile fruntașe. Au cîștigat, în schimb, altceva. Gestul lor a fost aplaudat și apreciat de cei prezenți mai mult decît o victorie, iar organizatorii i-au răsplătit cu **o medalie de aur în afară de concurs.** E adevărat, ea n-a fost olimpică, totuși medalia aceasta i-a făcut pe cei doi sportivi suedezi mai celebri chiar decît cei încununați cu laurii olimpici.

C.D.

În numărul viitor un nou concurs

ATENȚIUNE

cupa „FAIR-PLAY-CUTEZĂTORII“

M-am dus în Calea Plevnei cu imaginea cailor înaripați și mîncători de jeratic, precum și a călăreților Feți-Frumoși din basmele copilăriei. Am găsit însă o altă lume. O altă lume, e adevărat, totuși într-un fel și ea tot de basm.

Undeva, sub șopron, stăteau aliniați caii. Unii mestecau liniștiți fînul, alții ridicau capul și, privind înapoi, nechezau. Probabil își chemau îngrijitorii să le dea morcovi sau zahar. Sau poate că, cine știe, conversau între ei... Hamuri, șei și căpestre, toate mirosind a piele nouă, atîrnau agățate de o bîrnă a tavanului.

Apoi, mai pe urmă, am văzut cîțiva tineri, fete și băieți, niște adolescenți încă, cu tunici și cizme, apucînd aceste căpestre și șei, echipînd caii cu ele și ieșind pe terenul de încălzire. Acolo, sub supravegherea unui bărbat mai în vîrstă, antrenorul Roșca, au început lucrul. Au făcut, preț de mai bine de o oră, trap și galop pe cerc, volte și opriri, toate numai la indicația «dirijorului» lor. Și tot sub supravegherea lui au trecut după aceea pe terenul presărat cu o mulțime de obstacole, unele mai mari, altele mai mici, cu nume deosebite, ciudate: oxere, staționate, staționate cu bulfiș, rivieră.

O încordare comună, aproape o contopire a cailor și a oamenilor, trecînd, rînd pe rînd, peste aceste obstacole, într-un elegant galop punctat de salturi. Și, mai tîrziu, am avut prilejul să văd și un antrenament la dresaj. Caii, struniți și conduși cu multă siguranță, mergeau în linie dreaptă. se întreceau în volte, veneau pe diagonală, o porneau în trap ușor pentru a se întoarce în galop, se opreau într-un punct marcat, ținîndu-și capul plecat, cu gîtul arcuit, și după ce făceau cîțiva pași înapoi, se opreau pentru salut.

«COW-BOYS» din Calea Plevnei

Am aflat, de la antrenor, cît de mult muncesc tinerii sportivi. Primiți în secția hipică între 9 și 11 ani, după o selecție specială, timp de 2—3 ani ei fac cîte 3 antrenamente pe săptămînă. Apoi, în anul al 4-lea, cei care au făcut dovada aptitudinilor reale în acest sport, intră în grupul avansaților, făcînd cîte 4 și chiar 5 antrenamente săptămînal. Unii dintre ei renunță, pe parcurs. Cei mai mulți însă, cei care au venit aici atrași de o autentică dragoste față de cai, aceste animale elegante și inteligente, reușesc să le stăpînească și să se impună în competiții. Așa cum a reușit Irina Ciocmata *(clubul «Steaua»),* Gioconda Pînzaru *(«C.S.M»-Iași),* Ion Munteanu *(C.S.M»-Sibiu»),* Marian Simion *(Clubul «Dinamo») și alții care acum fac parte din lotul de juniori.*

Sînt, în București, precum și în alte localități din țară, niște locuri unde caii îi așteaptă și le stau la dispoziție « cow-boy-lor» contemporani. Ei vin aici, de la cea mai fragedă vîrstă, și își încearcă puterile și aptitudinile în acest frumos sport. Și cu siguranță că într-o zi unul dintre ei va descoperi un cal înaripat și se va descoperi și pe el, un Făt-Frumos. Și atunci... Atunci se va duce vestea despre ei peste nouă mări și nouă țări. Este ceea ce se așteaptă de la acești tineri «cow-boy» autohtoni.

JEANA GHEORGHIU

P.S.

Pentru tinerii care doresc să facă hipism, federația română de călărie ne informează că pot să apeleze la următoarele centre:

În București: cluburile «Dinamo» și «Steaua» și «Centrul de călărie» din Calea Plevnei.

În țară: cluburile «Petrolul»-Ploiești «Muncitoresc»-Sibiu, «Atletul»-Craiova, «Sportiv-municipal» — Iași, «Mondial»-Lugoj, «A.S.A.»-Cluj. «A.S.A. Recolta»-Mangalia, «Recolta»-Cislău, «Sănătatea»-Timișoara.

Condiții de înscriere: se primesc fete și băieți între 9 și 11 ani, numai de talie mijlocie, avînd avizul părinților, al școlii și al medicului, numai cu medii de la 8 în sus și comportament exemplar.

13 ŞOIMII CARPAŢILOR

Scenariu: PETRE GHELMEZ Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

DUPĂ CE AU PUS FOC PĂDURII ÎN CARE SE INSTALASE COLOANA HITLERISTĂ, LUPTĂTORII DE LA CABANA PĂDURARILOR S-AU RETRAS LA PISCUL ŞOIMILOR, UNDE AŞTEAPTĂ ÎNTOARCEREA PILOTULUI NEGRESCU ŞI A LUI CODRUŢ, TRIMIŞI ÎN INCURSIUNE, ÎN TABĂRA INAMICULUI.

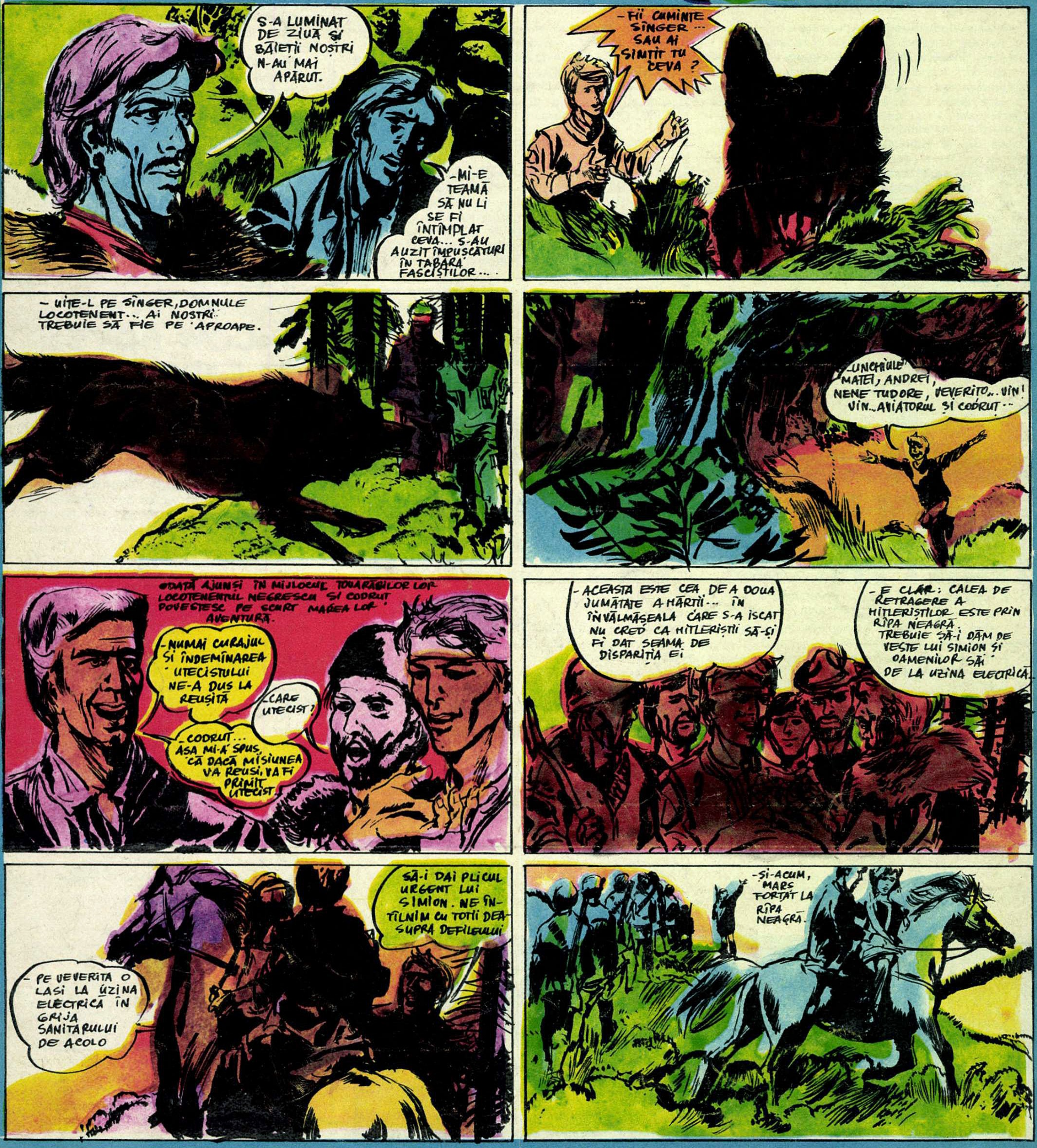
S-A LUMINAT DE ZIUĂ ŞI BĂIEŢII NOŞTRI N-AU MAI APĂRUT.
-MI-E TEAMĂ SĂ NU LI SE FI ÎNTÎMPLAT CEVA... S-AU AUZIT ÎMPUŞCĂTURI ÎN TABĂRA FASCIŞTILOR...
-FII CUMINTE SINGER... SAU AI SIMŢIT TU CEVA ?
– UITE-L PE SINGER, DOMNULE LOCOTENENT... AI NOŞTRI TREBUIE SĂ FIE PE APROAPE.
-UNCHIULE MATEI, ANDREI, NENE TUDORE, VEVERIŢO... VIN! VIN... AVIATORUL ŞI CODRUŢ...
ODATĂ AJUNŞI ÎN MIJLOCUL TOVARĂŞILOR LOR LOCOTENENTUL NEGRESCU ŞI CODRUŢ POVESTESC PE SCURT MAREA LOR AVENTURĂ.
-NUMAI CURAJUL ŞI ÎNDEMÎNAREA UTECISTULUI NE-A DUS LA REUŞITĂ
-CARE UTECIST?
-CODRUŢ... AŞA MI-A SPUS, CĂ DACĂ MISIUNEA VA REUŞI, VA FI PRIMIT UTECIST.
-ACEASTA ESTE CEA DE A DOUA JUMĂTATE A HĂRŢII... ÎN ÎNVĂLMĂŞEALA CARE S-A ISCAT NU CRED CA HITLERIŞTII SĂ-ŞI FI DAT SEAMA DE DISPARIŢIA EI
-E CLAR: CALEA DE RETRAGERE A HITLERIŞTILOR ESTE PRIN RÎPA NEAGRĂ. TREBUIE SĂ-I DĂM DE VESTE LUI SIMION ŞI OAMENILOR SĂI DE LA UZINA ELECTRICĂ.
SĂ-I DAI PLICUL URGENT LUI SIMION. NE ÎNTÎLNIM CU TOŢII DEASUPRA DEFILEULUI
-PE VEVERIŢA O LAŞI LA UZINA ELECTRICĂ ÎN GRIJA SANITARULUI DE ACOLO
-ŞI-ACUM, MARŞ FORŢAT LA RÎPA NEAGRĂ.

(Va urma)

Cutezătorii

Redactor şef: Mihai NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1 telefon 176010 Administraţia: Editura Scînteia, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1 telefon 176010 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor de număr: A. WEISS. Redactor artistic. Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY
Abonamentele se primesc de către oficiile şi agenţiile P.T.T.R., de către factorii poştali şi difuzorii de presă 41033 1 leu